

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 352 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

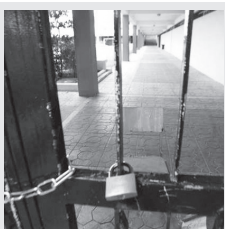
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ

Ούτε Καντάφι, ούτε «Εθνικό Συμβούλιο»

Νίκη στις λαϊκές επαναστατικές επιτροπές της Λιβύης

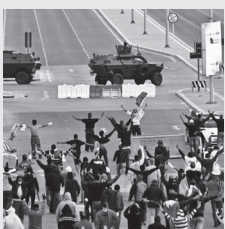
Κάτω η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Όχι στην κατάργηση/
συγχώνευση
σχολείων

σελ. 10

Αραβικός κόσμος

Η εξέγερση
εξαπλώνεται παρά
την καταστολή

σελ. 13

Ιδεολογία

Η διαδρομή
της ευρωπαϊκής
«ενοποίησης»

σελ. 14

Ιστορία

Η μαύρη επέτειος
της 21ης Απριλίου
1967

σελ. 15

Έφυγε ο Μανώλης Ρασούλης

Ο πολυτάλαντος στιχουργός, συνθέτης και καλλιτέχνης Μανώλης Ρασούλης δεν είναι πια μαζί μας. Στις 15/3 πλήθος κόσμου, τραγουδιστές, στιχουργοί και συνθέτες, αγωνιστές από διάφορους χώρους της αριστεράς, σύντροφοι και φίλοι του από Λονδίνο, Αθήνα, Κρήτη, Θεσ/νίκη και τον συνόδευσαν στην τελευταία κατοικία του στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών. Γεννήθηκε το 1945 στο Ηράκλειο Κρήτης και από πολύ μικρός εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα. Οργανώνεται στη νεολαία της ΕΔΑ, εργάζεται στην αριστερή εφημερίδα «Δημοκρατική Αλλαγή», παράλληλα σπουδάσει σκηνοθεσία, έγραφε ποιήματα, σενάρια και τραγουδούσε ερασιτεχνικά στις μπουάτ της Πλάκας, τα χρόνια της μεγάλης άνθησής τους. Μετά μια σύντομη «περιπέτεια» με τη δικτατορία, φεύγει στο Λονδίνο και θα επιστρέψει μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Στο Λονδίνο θα διαμορφωθεί ιδεολογικά προσχωρώντας στον τροτσκισμό και οργανωτικά στο Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα, τη γνωστή οργάνωση του

Τζέρυ Χίλι. Θα ασχοληθεί ενεργά με το ελλ. αντιδικτατορικό κίνημα και τα μεγάλα κινήματα της εποχής, λαμβάνοντας ενεργό μέρος στο Μάη του '68 στο Παρίσι, όπου θα τραυματιστεί σοβαρά. Ερχόμενος στην Ελλάδα σαν μέλος της ΕΔΕ (Εργατική Διεθνιστική Ένωση), συνέχισε τον αγώνα ενάντια στη Χούντα του Ιωαννίδη και παράλληλα εργαζόταν ως εργάτης στα ναυπηγεία Ανδρεάδη (Ελευσίνας) εφαρμόζοντας την γραμμή του «προλεταριακού προσανατολισμού». Πήρε μέρος στη μεγάλη και εμβληματική απεργία του ναυπηγείου, από τις πρώτες μεγάλες απεργίες αμέσως μετά την πτώση της δικτατορίας, πράγμα για το οποίο «παρασημοφορήθηκε» από τους σταλινικούς με τον τίτλο του «πράκτορα». Στην εφημερίδα της ΕΔΕ «Σοσιαλιστική Αλλαγή» κρατούσε την στήλη των σχολίων, όπου διέκρινε κανέναν το ιδιότυπο χιούμορ του, το κριτικό του πνεύμα κλπ. Αποχώρησε από την ΕΔΕ αμέσως μετά τη διάσπασή της. Έκτοτε οι σχέσεις του με το εργατικό κίνημα θα γίνουν αρκετά

«αιρετικές, περίπλοκες και ιδιόρρυθμες». Αναμφίβολα υπήρξε από τους σημαντικότερους στιχουργούς και συνθέτες της Μεταπολίτευσης. Συνεργάστηκε με πλήθος συνθετών και τραγουδιστών: Λοΐζος (στα Νέγρικα), Φαραντούρη, Κουγιουμτζής, Ευδάκης, Μάλαμας, Νικολόπουλος, Μαμαγκάκης κλπ. Έγραψε πολλά τραγούδια, κάποια από τα οποία είναι σταθμοί: Η εκδίκηση της γυφτιάς, Τα δήθεν, Τα τραγούδια της Χαρούλας, Οι κυβερνήσεις πέφτουνε..., Παίξε Χρήστο επειγόντως, Πότε Βούδας Πότε Κούδας κλπ. Έγραψε αρκετά βιβλία και άρθρα σε περιοδικά που κατά καιρούς εξέδιδε, πάντοτε βέβαια μ' ένα ιδιόμορφο στυλ, όχι όμως επιτηδευμένο. Τον αποχαριτούμε μ' ένα από τα καλύτερά του τραγούδια, μελοποιημένο από το Μ. Λοΐζο, το «Τίποτα δεν πάει χαμένο»: *Το δίκιο του αγώνα πολλά σου στέρησε, μα η ζωή λεχόνα ελπίδες γέννησε. Τίποτα δεν πάει χαμένο στη χαμένη σου ζωή, τ' όνειρό ανασταίνω και το κάθε σου «γιατί».*

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλο τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Παντελής Πουλιόπουλος,

Ο Θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα

Συγγραφέας: Βαγγέλης Σακκάτος

Εκδόσεις: Δρόμων

Χρονολογία έκδοσης: 2010

Σελίδες: 336

Τιμή: 20 ευρώ

Κυκλοφόρησε το βιβλίο του συντρόφου γνωστού συγγραφέα Β. Σακκάτου, με τίτλο: «Παντελής Πουλιόπουλος, ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα, Τα τετράδια της Ακροναυπλίας». Στις 336 σελίδες του υπάρχει πολύτιμο υλικό για την ζωή αυτής της μεγάλης φυσιογνωμίας του επαναστατικού μαρξισμού, από τα πρώτα βήματά του στο εργατικό/επαναστατικό κίνημα μέχρι την εκτέλεσή του μαζί με 105 άλλους κομμουνιστές από τους ιταλούς φασίστες στο Νεζερό, στις 6/6/1943. Σε έναν πίνακα συνοψίζεται το πολύτιμο θεωρητικό και μεταφραστικό έργο του (βιβλία, κείμενα, άρθρα κλπ). Περιέχεται ακόμη υλικό από τα «Τετράδια της Ακροναυπλίας», τις σημειώσεις από τις συζητήσεις στις φυλακές από το 1939 μέχρι το 1942 μεταξύ της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ, Π. Πουλιόπουλος) και της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Ένωσης Ελλάδας (ΚΔΕΕ, Α. Στίνας), για τα μεγάλα προβλήματα της εποχής (η δικτατορία της 4^{ης} Αυγούστου 1936, ο χαρακτήρας του 2^{ου} Π. Πολέμου, η φύση του Σοβιετικού κράτους, η υπεράσπιση της ΕΣΣΔ απέναντι στον Ιμπεριαλισμό «φασιστικό» ή «δημοκρατικό»). Στο βιβλίο περιέχονται 2 κείμενα του Χρ. Αναστασιάδη (1910-1987), που είχαν δημοσιευτεί στο «Ο Τροτσκισμός και η Εποχή μας», που επιμελήθηκε ο Β. Σακκάτος για τις Εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2003. Ο Αναστασιάδης υπήρξε ο συνεπέστερος συνεχιστής του έργου του Πουλιόπουλου και χάρις σ' αυτόν σώθηκαν Τα τετράδια της Ακροναυπλίας (κρατούσε και τις σημειώσεις) και μεγάλο μέρος της ιστορίας του επαναστατικού/τροτσκιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Στο βιβλίο υπάρχουν κι άλλα κείμενα με αρχαιακή αξία.

Ο Βαγγ. Σακκάτος γεννήθηκε το 1930 και από μικρή ηλικία εντάχθηκε στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα της Ελλάδας και της Γερμανίας, όπου είχε μεταναστεύσει (1960-1992) τα δύσκολα εκείνα χρόνια. Εργάστηκε εργάτης-μηχανουργός, στέλεχος επί 25 χρόνια του μεγάλου γερμανικού Συνδικάτου Μετάλλου (IG METALL), ανέπτυξε μεγάλη αντιδικτατορική δράση και ασχολήθηκε με την δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία (Μέλος της Ένωσης γερμανών Δημοσιογράφων και της Ομοσπονδίας Γερμανών Συγγραφέων και του Συνδικάτου ΜΜΕ, μέλος και τ. μέλος του ΔΣ της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών κλπ). Εδώ θα παραθέσουμε μόνο ενδεικτικά έργα του που μπορούν σήμερα να βρεθούν: *Η δική μου με τη Σύνοδο για το βιβλίο του Λουναρτσάρσκου* (εκδ. Αλφειός 1987), *Κουβέντες από τη Σκοπιά ενός Μετανάστη* (εκδ. Τριταία 1978), *Στρατιώτης Β' Κατηγορίας* (πολλές εκδόσεις, τελευταία από εκδ. Δρόμων 2007), *Κουρδιστάν, Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων* (τελευταία από εκδ. Στράβωνας/Εστία 1995), *Μεραρχία Άκου, η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά* (εκδ. Εστία 2002, και στα ιταλικά), *Ανδρέας Λασκαράτος και Μικελής Αβλίκος. Δυο μεγάλοι κεφαλλονίτες Σατυρικοί* (εκδ. Εντός 2000). Έχει γράψει δυο θεατρικά που δεν έχουν εκδοθεί, εκ των οποίων το *Ο Αλαμάνος* (γράφηκε στη Δ. Γερμανία το 1961) έχει τιμηθεί με το Α' Βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Το γαλλογερμανικό σχέδιο για τη «Συμφωνία για το Ευρώ» ή «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας» συζητήθηκε και οριστικοποιήθηκε στις 11 Μαρτίου στο Eurogroup και στις 25 του ίδιου μήνα στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. Η συμφωνία ήταν προαπαιτούμενο για να συμφωνήσει η Γερμανία στη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού μηχανισμού οικονομικής στήριξης των κρατών-μελών. Γι' αυτόν προβλέπεται:

α) Δημιουργία ενός προσωρινού ταμείου χρηματοπιστωτικής σταθερότητας, ως τα μέσα του 2013, που θα διαθέτει 440 δις ευρώ και θα έχει δυνατότητα αγοράς κρατικών ομολόγων απευθείας από τα κράτη-μέλη. β) Δημιουργία ενός μόνιμου Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας στα μέσα του 2013, με κεφάλαια έως 700 δις ευρώ. Κι αυτός θα μπορεί ν' αγοράζει κρατικά ομόλογα μόνο από την πρωτογενή αγορά. Τα 620 δις θα είναι εγγυήσεις και τα υπόλοιπα 80 δις ρευστό χρήμα, που θα πρέπει να καταβληθεί από τα κράτη-μέλη ως το 2016 (τα 22 δις από τη Γερμανία).

Αυτός ο μόνιμος μηχανισμός ήταν απαραίτητος, γιατί Ελλάδα, Ιρλανδία και Πορτογαλία (και πολύ σύντομα η Ισπανία) είναι αδύνατο να βγουν για δανεισμό στις αγορές, μιας και τα επιτόκια είναι σε δυσθεώρητα ύψη. Ουσιαστικά κανείς δεν αναλαμβάνει το ρίσκο να τις δανείσει, πόσο μάλλον που χρηματοπιστωτικοί κολοσσοί ποντάρουν στη χρεοκοπία τους. Αναγκαστικά λοιπόν το ταμείο της ΕΕ και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα αναλάμβαναν τη δανειοδότηση αυτών των καπιταλισμών.

Όμως αυτή η «βοήθεια», με στόχο την αποκατάσταση μιας νομισματικής, τραπεζικής και πολιτικής σταθερότη-

ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ Ε.Ε.: Τσουνάμι εξαθλίωσης των ευρωπαϊκών εργαζομένων

τας στην ΕΕ, θα έχει σημαντικά ανταλλάγματα. Τα νέα δάνεια θα έχουν υψηλό επιτόκιο, της τάξης του 4-5%. Έτσι η ΕΕ προσπαθεί να διασφαλίσει πως δεν θα υπάρξει κατάρρευση κάποιου τραπεζικού τομέα (που μπορεί να φέρει ντόμινο χρεοκοπιών, ακόμα και των γερμανικών και γαλλικών τραπεζών), αλλά και διασωληνώνει τους αδύναμους καπιταλισμούς, ώστε να τους κρατά στη ζωή για όσο διάστημα θέλει και κυρίως για να μπορεί να τους γδέρνει αιώνια. Η πολιτική και οικονομική εξουσία ουσιαστικά θα μεταφερθεί στον γαλλογερμανικό άξονα, δηλ. στις κύριες ιμπεριαλιστικές μπουρζουαζίες.

Το «Σύμφωνο για το Ευρώ» είναι η νέα δικτατορία του ευρωπαϊκού κεφαλαίου ενάντια στους εργαζόμενους, πολύ χειρότερη από τη Συνθήκη της Λισαβόνας. Η συμφωνία επιβάλλει:

α) Αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης (τουλάχιστον στα 67 χρόνια) και σύνδεση της ηλικίας συνταξιοδότησης με το προσδόκιμο χρόνο ζωής αλλά και με την πορεία των δημόσιων οικονομικών! Είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό δείγμα των μεσαιωνικών αντιλήψεων των ευρωπαϊκών καπιταλιστών για την εξέλιξη της κοινωνικής ζωής. Επιπλέον επιβάλλεται σταδιακή ελάφρυνση των εργοδοτών από τις ασφαλιστικές εισφορές και ενίσχυση της ιδιωτικής ασφάλισης.

β) Σύνδεση των μισθών με τη παραγωγικότητα και απεμπλοκή από τον

πληθωρισμό. Σύγκριση του εργατικού κόστους με τους εμπορικούς ανταγωνιστές της ΕΕ (βλ. Κίνα, Ινδία κλπ.). Αυτό σημαίνει μια διαρκή μείωση των μισθών στην ΕΕ, ώστε να φτάσουν σε «ανταγωνιστικά επίπεδα» με τους μισθούς των κινέζων εργατών.

γ) Περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, των ωραρίων κλπ. Αυτό σημαίνει η λεγόμενη «αποκέντρωση» των συλλογικών διαπραγματεύσεων, δηλαδή η κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και αντικατάστασή τους με επιχειρησιακές και ατομικές.

δ) Ενιαία φορολογική βάση για τις επιχειρήσεις σε όλη την ΕΕ. Δηλαδή νέα μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

ε) Αυστηρή υποχρέωση των κρατών να κρατούν το δημόσιο έλλειμμα κάτω από 3% και το δημόσιο χρέος κάτω από το 60% του ΑΕΠ. Επιβάλλεται μάλιστα σε όσες χώρες ξεπερνούν το 60% να μειώνεται το χρέος κατά 1/20 ετησίως, μέχρι να φτάσει το παραπάνω ποσοστό. Και όλα αυτά υποχρεωτικά να ενσωματωθούν στα συντάγματα των χωρών ή σ' έναν ειδικό νόμο-πλαίσιο. Είναι προφανές πως αυτή η συμφωνία καταδικάζει σε αιώνια λιτότητα και φτώχεια τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, που θα ζουν διαρκώς υπό καθεστώς αύξησης φόρων και περικοπών των κοινωνικών δαπανών.

Επίσης, θα αναθεωρηθεί το Σύμφωνο Σταθερότητας, θα γίνει πιο αυστηρό και με χειρότερες κυρώσεις για τις χώρες με αυξημένα ελλείμματα και χρέη. Οι εθνικοί προϋπολογισμοί των κρατών-μελών θα πρέπει πρώτα να εγκρίνονται από την ΕΕ -ουσιαστικά τη Γερμανία- και μετά από τα εθνικά κοινοβούλια!

Ο Παπανδρέου γύρισε απ' τις Βρυξέλες πανηγυρίζοντας για τη μεγάλη εθνική επιτυχία(!) να αυξηθεί ο χρόνος αποπληρωμής του δανείου των 110 δις από 3 χρόνια σε 7 και να μειωθεί το επιτόκιο κατά μία μονάδα (στο 4,2%). Επίσης, ο προσωρινός και ο μόνιμος μηχανισμός επιτρέπουν στον ελληνικό καπιταλισμό να δανειοδοτείται από το 2012, όταν τελειώνει το δάνειο της Τρόικας.

Όλα αυτά ήταν προαποφασισμένα και δεδομένα, αφού αλλιώς είναι αδύνατο ο ελληνικός καπιταλισμός να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του. Όμως το τίμημα είναι η παράταση του μνημονίου μέχρι το 2023, τα 50 δις από το ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας ως το 2015, που προστίθενται στα μέτρα του μνημονίου ύψους 25 δις από το 2012 ως το 2014.

Η διαρκής φορολογία των λαϊκών στρωμάτων, οι απολύσεις, οι συνεχείς μειώσεις μισθών, το κλείσιμο σχολείων-νοσοκομείων, οι ιδιωτικοποιήσεις, η τεράστια ανεργία, θα ανατινάξουν κάθε προϋπολογισμό, θα σαρώσουν την κοινωνική ασφάλιση, θα γενικεύσουν την κρίση, θα βυθίσουν την ελληνική κοινωνία σε ανείπωτη εξαθλίωση. Μόνοι κερδισμένοι θα είναι οι τράπεζες και το μεγάλο κεφάλαιο. Μόνη λύση για εμάς είναι να παλέψουμε σκληρά για τη διαγραφή του χρέους, για να διώξουμε τις μαριονέτες του ΠΑΣΟΚ, για να αποδεσμευτούμε απ' τον θανάσιμο εναγκαλισμό της «Σιδερένιας Φτέρνας» της ΕΕ!

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, περίπου 75.000 άνθρωποι έχουν εγκαταλείψει τη **Λιβύη**, ενώ άλλοι 40.000 έχουν συγκεντρωθεί στα σύνορα περιμένοντας να περάσουν στην Τυνησία. Μεταξύ τους Βιετναμέζοι, Ινδοί, Τούρκοι, Τυνησιοί, Κινέζοι και Ταϊλανδοί που εργάζονταν στη χώρα. Τα τρόφιμα που διανέμονται δεν επαρκούν να καλύψουν τις ανάγκες όλων αυτών των ανθρώπων, ενώ το BBC κάνει λόγο για «εφιάλτη» όσον αφορά τις συνθήκες υγιεινής, με πολλούς ανθρώπους να κοιμούνται σε δρόμους και σε πάρκινγκ.

Στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων ετών εκτινάχθηκε ο **πληθωρισμός** της Ευρωζώνης τον Μάρτιο, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία. Όπως ανακοίνωσε η Eurostat, οι τιμές καταναλωτή στην Ευρωζώνη διαμορφώθηκαν 2,6% υψηλότερα έναντι της αντίστοιχης περυσινής περιόδου, πολύ πάνω από τον στόχο του 2% της ΕΚΤ. Το αυξανόμενο κόστος της ενέργειας και των τροφίμων θεωρείται βασικός παράγοντας για την εκτίναξη του δείκτη.

Σε επίπεδα ρεκόρ έχει φτάσει και η τιμή του πετρελαίου και του χρυσού διεθνώς. Στην αμερικανική αγορά το αργό Νέας Υόρκης έφτασε στο ρεκόρ των 106,77 δολαρίων το βαρέλι, και στο Λονδίνο το Brent, στα 117,05 δολάρια το βαρέλι. Ο χρυσός ανήλθε σχεδόν 1%, στα 1.436,69 δολάρια η ουγγιά.

Ιστορικό... ρεκόρ για την **ανεργία** στην Ελλάδα το δ' τρίμηνο του 2010, που άγγιξε το 14,2%, το υψηλότερο ποσοστό των τελευταίων 13 ετών. Επίσης, την ίδια περίοδο και για πρώτη φορά από το α' τρίμηνο του 2004, ο αριθμός του οικονομικά μη ενεργού πληθυσμού ξεπέρασε, κατά 10.400 άτομα, τον αριθμό των απασχολούμενων στη χώρα. Με άλλα λόγια, οι εργαζόμενοι είναι λιγότεροι απ' αυτούς που δεν δουλεύουν. Η κατάσταση στην απασχόληση αναμένεται να γίνει ακόμη πιο ζοφερή φέτος. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, οι άνεργοι στο τέλος του 2011 θα αγγίξουν το 1,2 εκατ. άτομα, από τα 712.065, που ήταν το δ' τρίμηνο του 2010, ενώ το ποσοστό ανεργίας θα εκτοξευθεί στο 22%.

«Αστοχία» προϋπολογισμών ΕΚΤΑΚΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟ 2011

Εκτός των ιδιωτικοποιήσεων ύψους 50 δις και του «Μεσοπρόθεσμου Δημοσιονομικού Στρατηγικού Πλαισίου 2012-2014» ύψους 18,5 δις, νέα επιπλέον μέτρα για το 2011 θα περιλαμβάνονται σε νόμο που θα κατατεθεί στα μέσα Απριλίου. Κι αυτό γιατί σύμφωνα με την Κομισιόν το α' τρίμηνο του 2011 ο προϋπολογισμός θα έχει αυξημένο έλλειμμα 2,2 δις, λόγω υστέρησης εσόδων και υπέρβασης δαπανών. Οι προβλέψεις της Κομισιόν μιλάνε για συνολική «μαύρη τρύπα» της τάξης των 4,8-5,8 δις στα τέλη του Ιουνίου 2011.

Επιπλέον, από την αναθεώρηση του ελλείμματος για το 2010 στο 10,6% (αντί του προγραμματισμένου 9,2%), προκύπτει έλλειμμα 2,7 δις. Συνολικά λοιπόν η αύξηση του ελλείμματος του 2010 και του α' εξαμήνου του 2011 φτάνει τα 8,5 δις, που για να «καλυφθεί» απαιτούνται νέα έκτακτα μέτρα.

Στην ίδια γραμμή πλεύσης το Υπουργείο Οικονομικών, αποδίδει την αύξηση του ελλείμματος του 2010 στα νοσοκομεία και τα ασφαλιστικά ταμεία, που αντί να πετύχουν μείωση δαπανών κατά 800 εκ. ευρώ, όπως είχε προϋπολογιστεί, έχουν 400 εκ. έλλειμμα. Από την άλλη, ούτε με την εφαρμογή του Καλλικράτη είναι σίγουρο ότι θα επιτευχθεί ο στόχος της «εξοικονόμησης» 500 εκ. ευρώ.

Έτσι, η κυβέρνηση -με τη «βοήθεια» κλιμακίου του ΔΝΤ- θα οριστικοποιήσει τα έκτακτα μέτρα, με την γνωστή συνταγή. Νέες περικοπές κοινωνικών δαπανών, νέα φοροεπιδρομή και επίσπευση κάποιων μέτρων που προβλέπονται από το μνημόνιο και το «Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Στρατηγικό Πλαίσιο». Τα μέτρα που είδαν το φως της δημοσιότητας μέχρι στιγμής είναι: κατάργηση των φοροαπαλλαγών, ένταξη στον ανώτατο συντελεστή του ΦΠΑ (23%) όλων των προϊόντων και υπηρεσιών, επιπλέον περικοπή δαπανών στο δημόσιο, κατάργηση τεράστιων τμημάτων της δημόσιας υγείας και παιδείας με συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολείων, σχολών, νοσοκομείων, εφοριών, τελωνείων κλπ. Επίσης, νέα επίθεση στους μισθούς και τα δικαιώματα των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ και μείωση των λειτουργικών δαπανών τους, περικοπές στις δαπάνες των ΟΤΑ, των ασφαλιστικών ταμείων, των ΝΠΔΔ και συνολικά στο δημόσιο.

- Οι **φοροαλλαγές** -που είναι 980 τον αριθμό και «κοστίζουν» στον προϋπολογισμό 5 δις ευρώ- θα παρέχονται στο εξής με εισοδηματικά κριτήρια. Το μέτρο αυτό υπήρχε στο «Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Στρατηγικό Πλαίσιο 2012-14» και μάλλον επισπεύδεται η εφαρμογή του. Το ύψος του εισοδήματος για να έχει κανείς φοροαλλαγές δεν έχει ακόμη οριστικοποιηθεί, ενώ θα ισχύσουν και περιουσιακά κριτήρια. Οι φοροαλλαγές που μπαίνουν στην κλίση του Προκρούστη είναι τόκοι στεγαστικών δανείων για πρώτη κατοικία, ασφάλιστρα ζωής, θανάτου και υγείας, αμοιβές δικηγόρων, γιατρών και νοσηλίας, δωρεές, ενοίκια κύριας κατοικίας, φροντιστήρια και ιδιαίτερα μαθήματα - και πάνω απ' όλα οι ασφαλιστικές εισφορές και η μειωμένη φορολόγηση του πετρελαίου θέρμανσης.

- Για τις **ΔΕΚΟ**, νέο νομοσχέδιο θα φέρνει μείωση του λειτουργικού κόστους και «αξιοποίηση» της ακίνητης περιουσίας τους, σύσταση Επιτροπών Ελέγχου σε κάθε ΔΕΚΟ για την παρακολούθηση και αξιολόγηση της εκτέλεσης των επιχειρησιακών σχεδίων, υποβολή ανά τρίμηνο των στοιχείων και επιχειρησιακών σχεδίων τους, χωρίς την οποία δεν θα γίνονται προσλήψεις.

- Στην εκπαίδευση, εκτός από τις συγχωνεύσεις σχολείων θα ακολουθήσουν και συγχωνεύσεις ΑΕΙ και ΤΕΙ.

- Για τα **νοσοκομεία και την κοινωνική ασφάλιση** τονίζεται ότι έπεσαν εκτός στόχους του μνημονίου. Έτσι, προβλέπονται πέντε μορφές συγχωνεύσεων. Κοινός διοικητής για δύο ή τρία νοσοκομεία, κοινές υπηρεσίες για περισσότερες από μία νοσηλευτικές μονάδες (πχ. υπηρεσίες καθαριότητας, προμηθειών, σίτισης κλπ.), συγχώνευση μονάδων στο εσωτερικό των νοσοκομείων, συνεργασίες νοσοκομείων με ανταλλαγή προσωπικού και μονάδων, μετατροπή μικρών νοσοκομείων σε μονάδες πλήρους εξειδίκευσης και πρωτοβάθμιας φροντίδας.

Το υπουργείο Οικονομικών ενεργοποίησε μάλιστα νόμο της δεκαετίας του 1990, **κόβοντας την κρατική επιχορήγηση σε 235 φορείς** (ανάμεσά τους το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο της Αθήνας, το Πάντειο Πανεπιστήμιο, το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, η ΕΡΤ, 37 νοσοκομεία κλπ.) γιατί δεν είχαν αποστείλει έγκαιρα τα οικονομικά στοιχεία του Φεβρουαρίου στο Γενικό Λογιστήριο και ταυτόχρονα επέβαλε ποινές. Αλλά επειδή δεν διαθέτουν αποθεματικά, είναι φανερό ότι οι φορείς αυτοί δεν μπορούν έτσι να καλύψουν ούτε τους μισθούς των εργαζομένων τους.

Αυτά τα μέτρα αλλάζουν δραματικά τη ζωή των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ειδικά οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις δημοσίων σχολείων, σχολών και νοσοκομείων αποτελούν μια τεράστια καταστροφή του δημόσιου συστήματος υγείας και της δημόσιας εκπαίδευσης, συρρικνώνουν δραματικά το δικαίωμα στην εκπαίδευση και την υγεία και τις μετατρέπουν σε εμπορεύματα που μόνο όποιος έχει χρήματα θα μπορεί να αγοράσει. Οι νέες περικοπές λειτουργικών δαπανών σε όλους τους φορείς του δημοσίου απειλούν με λουκέτο πολλούς απ' αυτούς και ειδικά όσους προσφέρουν κοινωνικές υπηρεσίες. Στις ΔΕΚΟ, η μείωση λειτουργικών δαπανών και των μισθών των εργαζομένων αποτελεί ένα ακόμη χτύπημα στη λειτουργία τους σαν δημόσιες υπηρεσίες και στην προετοιμασία τους για τις επικείμενες ιδιωτικοποιήσεις-ξεπούλημά.

Τα **αλληπάλληλα Μνημόνια απέτυχαν παταγωδώς**. Αποδείχθηκε ότι ο ουσιαστικός στόχος τους ήταν και παραμένει η αρπαγή του δημόσιου πλούτου, η αφαίρεση και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Καμιά ανάπτυξη δεν έρχεται, αντίθετα μεγαλώνει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και γίνεται εξόφθαλμη η χρεοκοπία του.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, οι εργαζόμενοι έχουν χρέος να σώσουν την ελληνική κοινωνία από τη βαρβαρότητα κυβέρνησης και τρόικας. Με βασικό αίτημα τη διαγραφή του χρέους, να παλέψουμε για εθνικοποίηση των ΔΕΚΟ και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο, τη σωτηρία της δημόσιας δωρεάν υγείας-παιδείας και της κοινωνικής ασφάλισης, τη δουλειά για όλους, τα 1.400 ευρώ βασικό μισθό.

Σ.Κ.

επίκαιρα...

Κάτω τα χέρια από την Κερατέα

Ο ηρωικός αγώνας των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στην δημιουργία ΧΥΤΑ και την συνακόλουθη υποβάθμιση της περιοχής τους συνεχίζει να αντιμετωπίζει αλύγιστα την λύσσα της κυβέρνησης και των αστυνομικών δυνάμεων κατοχής που έχουν εντείνει την καταστολή εναντίον τους. Τα ξημερώματα της Πέμπτης 31 Μαρτίου, η ομάδα περιφρούρησης στο μπλόκο του Λαυρίου δέχθηκε επίθεση από τις δυνάμεις των ΜΑΤ της περιοχής του Οβριόκαστρου. Μια ομάδα 25 αστυνομικών που έφτασε με λεοφωρείο της ΕΛ.ΑΣ επιτέθηκε με λύσσα στα μέλη της περιφρούρησης, ουρλιάζοντας, βρίζοντας και χτυπώντας τους άγρια. Ο απολογισμός είναι 8 άτομα να τραυματιστούν και καλώντας σε βοήθεια μεταφέρθηκαν σε κέντρο υγείας για να τους παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες. Ο ένας εκ των οποίων μάλιστα παραλίγο να πάθει ανακοπή λόγω καρδιολογικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει. Η απάντηση από τους αγωνιζόμενους κατοίκους και τους αλληλέγγυους ήταν άμεση με την οργάνωση μιας μαχητικής διαδήλωσης στο Λαύριο την ίδια ημέρα. Οι δειλές φασιστικές επιθέσεις της κυβέρνησης των εργολάβων δεν μπορούν να λυγίσουν τον δίκαιο αγώνα των κατοίκων της Κερατέας. Το αντίθετο! Αυτός ο αγώνας ατσάλωνεται ακόμα περισσότερο και πεισιμώνει κερδίζοντας την αλληλεγγύη και την συμπαράσταση όλης της κοινωνίας που βλέπει αυτόν τον αγώνα σαν δικό της. Με την αλληλεγγύη και την έμπρακτη συμπαράσταση μας να βοηθήσουμε αυτός ο αγώνας να νικήσει.

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές!

Έξω οι δυνάμεις κατοχής από την Κερατέα!

Όχι στους ΧΥΤΑ - ούτε στην Κερατέα ούτε πουθενά!

Όχι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Μπορεί λεφτά για την Υγεία και για την Παιδεία να μην υπάρχουν αλλά τουλάχιστον υπάρχουν για να επεκτείνονται τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και να φτιάχνονται σιδηρόφραχτα τείχη για την "προστασία" των συνόρων από τους απόκληρους του πολέμου και της φτώχειας. Το Γενικό Επιτελείο Στρατού πρότεινε στο Αρχηγείο της ΕΛΑΣ να μετατραπούν μια σειρά από ανενεργά στρατόπεδα σε όλη την επικράτεια της χώρας σε χώρους "υποδοχής μεταναστών" ή αλλιώς απάνθρωπες φυλακές υψίστου ασφαλείας για το στοίβαγμα χιλιάδων ανθρώπων που θα ξεφευγουν από τα ναρκοπέδια της Frontex. Την τελική επιλογή των στρατοπέδων που θα μετατραπούν σε "κέντρα υποδοχής μεταναστών" με κριτήρια που θα ικανοποιούν τις "επιχειρησιακές της ανάγκες". Προφανής στόχος είναι το "άδειασμα" των κρατητηρίων των μεγάλων πόλεων και η "αποσυμφόρηση" των αστυνομικών τμημάτων που η ΕΛΑΣ έχει γεμίσει με μετανάστες οι οποίοι κρατούνται ακόμα και πάνω από 1 έτος και η αποκέντρωση της κράτησης όσων συλλαμβάνονται μακριά από τα αστικά κέντρα όπου δεν μπορούν να δεχτούν ούτε την παραμικρή νομική βοήθεια από τρίτους.

Η απεργία στο εδώλιο

Στο εδώλιο του Τριμελές Πλημμελειοδικείου Καβάλας καλούνται να απολογηθούν την 1 Απρίλη 25 ναυτεργάτες γιατί άσκησαν το μοναδικό τους όπλο απέναντι στην εργοδοσία, την απεργία. Οι κατηγορία που τους προσάπτεται έπειτα από μήνυση της Ναυτιλιακής Εταιρείας Καβάλας είναι εκείνη της παρακώλυσης συγκοινωνιών στις 11 Μαρτίου, ημέρα 24 ωρης απεργίας την οποία είχε κηρύξει η Διοίκηση της Πανελληνίας Ναυτικής Ομοσπονδίας (ΠΝΟ). Η ΠΝΟ στην ανακοίνωση της αναφέρει ότι η 24ωρη απεργία των πληρωμάτων των πλοίων είχε όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από την νομοθεσία και ότι η απόφαση της Διοίκησης ακολούθησε την διαδικασία που προβλέπεται από τον νόμο. Οι εργοδότες έχουν καταλάβει καλά πως από εδώ και στο εξής είναι μονόδρομος για τα κέρδη τους η αμφισβήτηση των στοιχειωδών δικαιωμάτων των εργαζομένων που έχουν κατακτηθεί τα τελευταία 200 χρόνια. Η επίθεση στο δικαίωμα της απεργίας αποτελεί κομβικό σημείο για την επιβίωση της κερδοφορίας τους. Δεν θα τους αφήσουμε.

Κατάληψη του Δημαρχείου Αθηνών

Τη Δευτέρα 21/3 οι συμβασιούχοι του δήμου Αθήνας συγκεντρώθηκαν στο Δημαρχείο στην Πλατεία Κοτζιά για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην επικείμενη απόλυσή τους και προχώρησαν σε κατάληψη του δημαρχείου η οποία διαρκεί μέχρι και την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (3/4).

Ο Δήμαρχος Γ. Καμίνης στον νέο προϋπολογισμό που επρόκειτο να καταθέσει για το 2011 περιελάμβανε την πρόσληψη μόνο 800 νέων συμβασιούχων. Αυτό θα σημάνει την απόλυση όσων δουλεύουν στο Δήμο με συμβάσεις εδώ και 6 τουλάχιστον χρόνια, καθώς πια στις πρόσληψεις συμβασιούχων ορισμένου χρόνου μέσω ΑΣΕΠ δεν θα μετρά η προϋπηρεσία με βάση τον περσινό νόμο Ραγκούση, που κατάργησε την επιπλέον μοριοδότηση του 50%. Ο συγκεκριμένος προϋπολογισμός ψηφίστηκε τελικά σε άλλο κτήριο, παρουσία μόνο της πλειοψηφούσας παράταξης του Γ. Καμίνης («Δικαίωμα στην Πόλη»-ΠΑΣΟΚ).

Στον Δήμο Αθήνας εργάζονται 10.500 υπάλληλοι, το 19% των οποίων είναι συμβασιούχοι, που απασχολούνται στην καθαριότητα (700 άτομα), στο Βρεφοκομείο (500), στον Οργανισμό Νεολαίας και Άθλησης (300), στη Δημοτική Επιχείρηση Μηχανογράφησης (120), στις Διευθύνσεις Αλλοδαπών (55 άτομα) και 325 σε διάφορες άλλες υπηρεσίες. Αν απολυθούν,

οι υπηρεσίες αυτές θα οδηγηθούν σε παράλυση, κλείσιμο και ιδιωτικοποίηση.

Συνολικά πάνω από 30.000 συμβασιούχοι πρόκειται να απολυθούν από τον στενό δημόσιο τομέα και τους ΟΤΑ μετά τη λήξη της σύμβασής τους μέσα στο 2011 όπως επιτάσει η τρόικα. Από το 2009 μέχρι το 2010 είχαν προηγηθεί 30.000 απολύσεις συμβασιούχων από τον δημόσιο τομέα. Τα κάθε λογής παπαγαλάκια της κυβέρνησης έχουν προετοιμάσει ήδη το έδαφος με την ρητορική περί «υπεράριθμων δημόσιων υπαλλήλων», συμβασιούχων και μη, «αξιοκρατίας», «ρουσφετολογίας», και ότι «το Σύνταγμα δεν επιτρέπει τη μονιμοποίηση δημόσιων υπαλλήλων». Ξεχνάνε όλοι αυτοί ότι τα ρουσφέτια ήταν πάγια τακτική όλων των κυβερνήσεων για να κρατάνε ομήρους τους συμβασιούχους και για να μην δημιουργούν σταθερές θέσεις εργασίας. Ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι απαραίτητοι για να λειτουργούν τα σχολεία, τα νοσοκομεία και όλες οι υπηρεσίες και ότι δε μπορούν να μιλάνε για αξιοκρατία οι ειδικοί στη μίζα, τη διαφθορά και την οικογενειοκρατία.

Σχετικά με τους συμβασιούχους του δήμου, η εκστρατεία συκοφάντησης και η διαίρεσης των εργαζομένων ξεκίνησε από την πρώτη μέρα της κατάληψης, με τον δήμαρχο να επιχειρεί να στρέψει τους μόνιμους υπαλλήλους ενάντια στους συμβασιούχους, απειλώντας με παύση πλη-

ρωμών των μόνιμων υπαλλήλων, κατηγορώντας την κατάληψη για την μη λειτουργία των υπηρεσιών του δήμου κα. Βέβαια δεν ανέφερε ότι φέτος με βάση τον Καλλικράτη οι δαπάνες για τους ΟΤΑ μειώνονται πάνω από 500 εκατομμύρια ευρώ.

Ο αγώνας των συμβασιούχων έχει όλα τα χαρακτηριστικά των αγώνων που ξεσπούν στην εποχή του ΔΝΤ. Οργή, μαχητικές μορφές πάλης, προσπάθεια για ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αυτοοργάνωση, ευθεία αντιπαράθεση με την κυβέρνηση και όχι απλώς με τον εκάστοτε εργοδότη, δήμαρχο, υπουργό κλπ. Αυτό δε σημαίνει ότι έχουν ξεπεραστεί οι αδυναμίες του εργατικού κινήματος. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία συνεχίζει να αποτελεί βαρίδι για τους αγώνες και όπου μπορεί τους διαίρει, τους εκτονώνει την κατάλληλη στιγμή. Δεν έχουν ξεπεραστεί ακόμα οι ηγεσίες που όλα αυτά τα χρόνια αποκοίμισαν τους εργαζόμενους και τώρα δεν κάνουν τίποτα για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης που μας έχουν επιβάλλει. Για αυτό το λόγο η αυτοοργάνωση πρέπει να ενισχυθεί, οι αποφάσεις και η υλοποίησή τους πρέπει να αφορά μεγαλύτερα κομμάτια των εργαζομένων. Η συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων και η ανυποχώρητη στάση τους μπορούν να οδηγήσουν σε νίκες. Εκείνοι που

με τον οποιοδήποτε τρόπο διαιρούν τους εργαζόμενους, ακόμα και από τα «αριστερά» (π.χ. ΠΑΜΕ) ή σπέρνουν εκλογικές ή κοινοβουλευτικές αυταπάτες παίζουν το παιχνίδι της κυβέρνησης και πρέπει να απομονωθούν.

Οι εργαζόμενοι στο δήμο της Αθήνας πρέπει να καλέσουν σε κοινό πανελλαδικό αγώνα όλους τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ, γιατί οι απολύσεις και οι περικοπές είναι συνολικές. Ταυτόχρονα πρέπει να καλέσουν σε κοινό αγώνα όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία της Αθήνας. Να συνεχίσουν τη κατάληψη του δημαρχείου και αν είναι δυνατόν να την επεκτείνουν και σε άλλα δημαρχεία. Η κατάληψη του δημαρχείου αποτελεί ένα κέντρο για τον αγώνα των συμβασιούχων. Με αιτήματα: Καμία απόλυση στο δήμο της Αθήνας και σε κανένα άλλο δήμο, Καμία περικοπή στις δαπάνες, Δουλειά για όλους, Κάτω η χούντα τρόικας-κυβέρνησης. Έτσι θα μπορούσαν να συσπειρωθούν ευρύτερα στρώματα εργαζομένων και η κατάληψη του Δημαρχείου Αθηνών να αποτελέσει ένα ευρύτερο κέντρο αγώνα.

M.N.

ΦΙΛΚΕΡΑΜ ΤΖΟΝΣΟΝ: Ένας μήνας κατάληψης του εργοστασίου

Το κλείσιμο της Φίλκεραμ Τζόνσον, ενός από τα τελευταία μεγάλα εργοστάσια στην Θεσσαλονίκη, φαίνεται πως δρομολογεί η ιδιοκτησία του. Αυτή η εξέλιξη θα προσθέσει άλλον έναν κρίκο στην αλυσίδα αποβιομηχάνισης που πλήττει την πόλη εδώ και μια δεκαετία, και που την έχει μετατρέψει σε «πρωταθλήτρια» ανέργων.

Ο όμιλος ιδρύθηκε το 1962 από την οικογένεια Φιλίππου και το Χρήστο Κωνσταντόπουλο, βρίσκεται σε έκταση 45 στρεμμάτων στην ανατολική Θεσσαλονίκη και σε αυτόν ανήκουν άλλες δύο εταιρείες, η «Βιομηχανική Μεταλλευτική» που παράγει υλικά δόμησης και η «Ιππόκαμπος» που παράγει κεραμικά πλακίδια. Η Φίλκεραμ Τζόνσον (παράγει κι αυτή κεραμικά πλακίδια) αποτελούσε κάποτε σύμβολο της βιομηχανικής ανάπτυξης της πόλης, όχι μόνο γιατί είναι η πρώτη επιχείρηση παραγωγής πλακιδίων στη χώρα αλλά κυρίως για τις σχετικά μεγάλες εξαγωγές της.

Μέχρι πρόσφατα ο όμιλος διαφήμιζε την οικονομική του ευρωστία και τις νέες του επενδύσεις. Ο κύκλος εργασιών του το 2007 έκλεισε σε περίπου 55 εκατ. ευρώ, με τα κέρδη να ανέρχονται σε 600.000 ευρώ. Τον Οκτώβριο του 2008 είχε προχωρήσει στα εγκαίνια νέας μονάδας παραγωγής κεραμικών πλακιδίων, κόστους 6 εκατ. ευρώ. Στα εγκαίνια μέσα σε παγγυρικό κλίμα, ενώπιον του τότε υφυπουργού ανάπτυξης της κυβέρνησης της ΝΔ, Χρ. Φώλια, ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας δήλωνε πως μέσα στην κρίση η Φίλκεραμ Τζόνσον

μπορεί και κάνει νέες επενδύσεις, ανακρίνοντας πως λειτουργούν τέσσερις γραμμές παραγωγής, δυναμικότητας 15.000 τετραγωνικών μέτρων ημερησίως (εκ των οποίων πωλούνται 4,5 εκατ. τετραγωνικά μέτρα σε 20 χώρες ανά τον κόσμο) και προανήγγειλε τη διεύθυνση της εταιρείας σε Βουλγαρία και Ρουμανία, μέσω της σύναψης εμπορικών συνεργασιών και τη λειτουργία υποκαταστημάτων.

Όμως από τα εγκαίνια της νέας μονάδας και μετά, εδώ και δύο χρόνια δηλαδή, αρχίζει ο γολγοθός των εργαζομένων και διαθεσιμότητας. Αρχικά η διοίκηση της εταιρείας έκλεισε μια επιδοτούμενη μονάδα παραγωγής που είχε εγκαταστήσει πριν 8 χρόνια, πουλώντας το φούρνο της στο Ιράν, και ανακοινώνοντας ότι θα απολυθούν 17 εργαζόμενοι. Όμως από τον Νοέμβριο του 2008 μέχρι σήμερα έχουν απολυθεί 65 εργαζόμενοι και ο συνολικός αριθμός των εργαζομένων έχει μειωθεί από 350 στους 235.

Σήμερα οι εργαζόμενοι έχουν να παίρνουν δεδουλευμένα από τις 15 Δεκεμβρίου, ενώ εδώ και τρεις μήνες, από τις αρχές του 2011, έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα καθώς η διοίκηση έκοψε και άλλες μονάδες παραγωγής με αποτέλεσμα να σταματήσει πλήρως η παραγωγική διαδικασία. Μπροστά σε αυτήν την κατάσταση οι εργαζόμενοι που δεν έχουν πληρωθεί καν τα χρήματα της διαθεσιμότητας, προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου για να μην βγάλει η Διοίκηση από το εργοστάσιο τον φούρνο που έχει ήδη πουλήσει σε ιρανική εταιρεία, απαιτώντας άμεσα την καταβολή των δεδουλευμένων τους.

Από την πλευρά της η διοίκηση της Φίλκεραμ δηλώνει ότι περιμένει την σύ-

ναψη δανείου για να προχωρήσει στην εξόφληση των εργαζομένων. Στην πραγματικότητα, όμως, έχει βγάλει στο σφυρί το φιλέτο της έκτασης των 45 στρεμμάτων, που βρίσκεται δίπλα στο μεγαλύτερο εμπορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Οι εργαζόμενοι που έχουν καταλάβει το εργοστάσιο εδώ και ένα μήνα, δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα τους. Μέχρι στιγμής όμως κινούνται με την ίδια αδιέξοδη τακτική-πολιτική που ακολούθησαν και άλλοι εργάτες εργοστασίων που στο παρελθόν βρέθηκαν στην ίδια κατάσταση. Δίνουν μεγάλη βαρύτητα στις συναντήσεις με φορείς, περιμένοντας να ενταχθούν σε κάποιο ειδικό επιδοτούμενο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ ανάλογο με αυτό που ίσχυε για τους απολυμένους του εργοστασίου των Φωσφορικών Λιπασμάτων. Έτσι το αίτημά τους παραμένει αποκλειστικά η καταβολή των δεδουλευμένων, αποδεχόμενοι μοιρολατρικά το διαφαινόμενο κλείσιμο του εργοστασίου, παρότι διαπιστώνουν την εκτίναξη της ανεργίας και άρα τη δυσκολία εύρεσης άλλης εργασίας, ειδικά για τις μεγαλύτερες ηλικίες που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία μεταξύ των εργαζομένων.

Η ΟΚΔΕ από το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης έχει κάνει λόγο ότι στην σημερινή βάρβαρη συγκυρία των λουκέτων και των απολύσεων, της κατάργησης των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων, οι αγώνες της εργατικής τάξης θα πάρουν αντικειμενικά τον χαρακτήρα πάλης για την επανένωση της ζωής ή θανάτου. Σε αυτήν την εποχή οι αγώνες των εργαζομένων για να είναι αποτελεσματικοί θα πρέπει να σχεδιάζονται από τους ίδιους, να είναι μαχητικοί, να φτάνουν την πάλη

τους μέχρι τέλος, και να κερδίζουν την πιο πλατιά έμπρακτη αλληλεγγύη από τους άλλους εργαζόμενους.

Στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο που η κυβέρνηση μειώνει τις δαπάνες για τον ΟΑΕΔ και ετοιμάζεται με πρόσημα τα εισοδηματικά κριτήρια να κόψει το επίδομα ανεργίας για χιλιάδες άνεργους, οι εργαζόμενοι της Φίλκεραμ Τζόνσον πρέπει να αντιληφθούν ότι το αίτημα για ένταξη τους σε ένα επιδοτούμενο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ είναι το τελευταίο πράγμα που θα πρέπει να ζητάνε. Όχι μόνο γιατί η αποδοχή ενός τέτοιου αιτήματος από την πλευρά της κυβέρνησης θα άνοιγε τους ασκούς του Αιόλου για δεκάδες εργοστάσια που βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση, αλλά και γιατί δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα των εργαζομένων πέρα από το να αναβάλει για ένα μικρό χρονικό διάστημα τον οικονομικό τους θάνατο.

Στην πραγματικότητα οι εργαζόμενοι της Φίλκεραμ ή θα ακολουθήσουν τον δρόμο της μακροχρόνιας ανεργίας και της κοινωνικής αποκλήνωσης που ετοιμάζει για τους άνεργους η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ή θα ακολουθήσουν τον δρόμο των εργαζομένων του ρεστοράν Banquet, των 300 εργατών μεταναστών απεργών πείνας, των ηρωικών κατοίκων της Κερατέας, δηλαδή τον δρόμο του μαχητικού και ανυποχώρητου αγώνα για να σώσουν τις δουλειές και τις ζωές τους, βάζοντας ως κυρίαρχο αίτημα στον αγώνα τους την επαναιλιουργία του εργοστασίου, την ανάκληση όλων των απολύσεων και την εξόφληση των δεδουλευμένων τους.

B.G.

Το Μνημόνιο 2012-2015

και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στις 15 Απριλίου, στο υπουργικό συμβούλιο, πρέπει να έχει αποφασιστεί το συνολικό πακέτο του Μνημονίου 2012-15 και το πρόγραμμα εκποίησης του δημόσιου πλούτου, έτσι ώστε να δοθεί στις Βρυξέλλες προς έγκριση μέχρι τα τέλη του μήνα.

Τα προδιαγεγραμμένα μέτρα για το μνημόνιο 2012-14 είναι 22 δις και σ' αυτά θα πρέπει να προστεθούν άλλα 6-9 δις λόγω αποτυχίας στην εφαρμογή του μνημονίου 2010-11, καθώς και ένα ποσό περίπου 3 δις για το 2015. Συνολικά λοιπόν το μνημόνιο για την τετραετία 2012-15 θα μας στοιχίσει περίπου 33 δις, όταν το μνημόνιο της διετίας 2010-11 μας κόστισε περίπου 20 δις. Σ' αυτό το μνημόνιο θα προστεθεί το πρόγραμμα εκποίησης του δημόσιου πλούτου ύψους 50 δις, από τα οποία τα 15 δις θα πρέπει να εισπραχθούν μέσα στο 2012. Να υπενθυμίσουμε ότι όλη η ακίνητη περιουσία του δημοσίου είναι περίπου 200 δις σε σημερινές τιμές, ενώ η αξία των συμμετοχών του δημοσίου σε διάφορες επιχειρήσεις καθώς και η αξία των αποκλειστικά δημοσίων επιχειρήσεων φτάνει σε σημερινές τιμές τα 10 δις.

Υποτίθεται το Μνημόνιο 2012-15 θα στοχεύει στη μείωση του ελλείμματος, ώστε αυτό να πέσει από το 10,2% σήμερα σε κάτω από 3% του ΑΕΠ, ενώ το πρόγραμμα εκποίησης της δημόσιας περιουσίας θα κατευθυνθεί αποκλειστικά στη μείωση του χρέους.

Το πρόγραμμα εκποίησης της δημόσιας περιουσίας

Σύμφωνα με το πρόγραμμα θα πωληθούν:

- Τα ακίνητα του δημοσίου, που σ' αυτά συμπεριλαμβάνονται τόσο αστικά οικοπέδα και κτήρια (το πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού, οικοπέδα και κτήρια όλων των φορέων του δημοσίου κα.), παραλίες, βουνά, λίμνες, νησάκια, μνημεία κλπ.

- Η πώληση κρατικών επιχειρήσεων, οργανισμών, τραπεζών κα. αλλά και κάθε συμμετοχή του δημοσίου σε επιχειρήσεις: ΤΡΑΙΝΟΣΕ, Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα, Καζίνο Πάρνηθας, ΔΕΠΑ, ΛΑΡΚΟ, στρατηγικός επενδυτής στα ΕΛΤΑ, πώληση ΕΥΑΘ και ΕΥΔΑΠ, κρατικά λαχεία, ΑΤΕ, Ταχυδρομικό Ταμειοθήριο, Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, αλλά και ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΠΑΠ κα.

- Επέκταση των συμβάσεων παραχώρησης διαφόρων επιχειρήσεων όπως του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών, του ΟΠΑΠ, των οδικών αξόνων, περιφερειακών αεροδρομίων και λιμένων, Εγνατίας Οδού, Αττικής Οδού, ραδιοτηλεοπτικές άδειες του φάσματος συχνοτήτων κα.

- Πώληση των μελλοντικών εισπράξε-

ων από διάφορους τομείς του δημοσίου (φόροι, δόδια κα.). Ουσιαστικά το δημόσιο θα πωλήσει από τώρα τις εισπράξεις των επόμενων 20 ή 30 χρόνων, μέσω της τιτλοποίησης των μελλοντικών εσόδων του. Υπολογίζεται ότι το πακέτο από τους οδικούς άξονες και τα μεγάλα έργα μπορεί να αποφέρει έως και 15 δις.

- Πώληση διαφόρων δημοσίων υπηρεσιών (κρατικές ή δημοτικές) όπως σχολεία, πανεπιστήμια, πάρκα, νοσοκομεία κλα. και ειδικά όλων των δικτύων και υποδομών (ηλεκτρικό δίκτυο, κοινωνικό, ύδρευσης και αποχέτευσης, επικοινωνιών).

Για να μην υπάρξει κανένα πρόβλημα, θα ψηφιστούν και μια σειρά νόμοι ώστε να μην εμποδίζεται η γρήγορη πώληση από περιορισμούς από την Αρχαιολογική Υπηρεσία ή από περιβαλλοντική νομοθεσία ή από κάθε είδους νομοθεσία που συγκρατούσε την αδηφάγο διάθεση των επιχειρηματιών.

Είναι προφανές ότι η μαζική πώληση ακινήτων του δημοσίου, ειδικά σε τόσο σύντομο διάστημα και σε μια εποχή όπου στην Ευρώπη όλες οι χώρες ακολουθούν το ίδιο παράδειγμα, θα οδηγήσει σε μια κάθετη πτώση της τιμής των ακινήτων (οικοπέδων και κτηρίων) και είναι αμφίβολο αν θα συγκεντρωθούν αυτά τα 50 δις. Η -για να το θέσουμε δι-αφορετικά- η συγκέντρωση αυτών των 50 δις είναι δυνατή μόνο αν πωληθεί (ακόμη και σε εξευτελιστικές τιμές) το σύνολο της δημόσιας περιουσίας.

Το Μνημόνιο για το 2012-15

Όπως ήδη αναφέραμε, τα μέτρα που έχουν ήδη σχεδιαστεί για την τετραετία 2012-15 είναι ύψους 25 δις (από μειώσεις δαπανών ή αύξηση εσόδων). Από αυτά το κύριο βάρος θα σηκώσουν τρία υπουργεία: το υπουργείο Εργασίας και Ασφάλισης, το υπουργείο Υγείας και το υπουργείο Παιδείας. Από το πρώτο υπολογίζουν γύρω στα 8 δις, από τα υπόλοιπα δύο από 6 δις για το καθένα - και τέλος για τα υπόλοιπα υπουργεία προβλέπεται εξοικονόμηση για το καθένα μισό με ένα δις. Για τα τρία υπου-

ργεία που αποτελούν το λεγόμενο «κοινωνικό κράτος», η μείωση θα ανέλθει σε 25-30% ετησίως. Σε γενικές γραμμές τα μέτρα είναι:

- Φορολογικά μέτρα δύο ειδών: α) Αυξήσεις σε φόρους, δηλαδή αύξηση των συντελεστών του ΦΠΑ και υπαγωγή όλων των προϊόντων στον ανώτερο συντελεστή, κατάργηση ή δραματική μείωση του αφορολόγητου εισοδήματος και αύξηση του φόρου εισοδήματος. β) Κατάργηση των φοροαπαλλαγών, που υπολογίζονται σε 5 δις ετησίως, εκ των οποίων οι δύο σημαντικότερες είναι οι φοροαπαλλαγές των ασφαλιστικών εισφορών και ο μειωμένος συντελεστής φόρου στο πετρέλαιο θέρμανσης, πέρα από την κατάργηση φοροαπαλλαγών για στεγαστικό δάνειο, ασφάλιστρα ζωής, αμοιβές γιατρών, νοσήλια κα.

- Εφαρμογή του νέου μισθολογίου στο δημόσιο μέχρι το τέλος Ιουνίου 2011, που θα συμπεριλαμβάνει και μειώσεις μισθών και κατάργηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των επιδομάτων. Δραστητική μείωση όλων των μισθών των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ και στους άλλους δημόσιους φορείς.

- Κλείσιμο ή πώληση πολλών ΔΕΚΟ και δημοσίων φορέων, οργανισμών και υπηρεσιών προσλήψεις στο δημόσιο με αναλογία 1:7 τουλάχιστον (τώρα λέγεται για 1:10) αντί για 1:5 και απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων.

- Συνολική μεταρρύθμιση, δηλαδή καταστροφή του συστήματος Υγείας, με καταργήσεις νοσοκομείων και ειδικά του δωρεάν χαρακτήρα τους.

- Αλληπάλληλα ασφαλιστικά νομοσχέδια για τη μείωση τόσο των ήδη παρεχόμενων συντάξεων, όσο και για την αύξηση των ορίων ηλικίας και τον πλήρη εξευτελισμό της σύνταξης και ειδικά την κατάργηση της επικουρικής σύνταξης.

- Καθολική και ολοκληρωτική απελευθέρωση όλων των επαγγελματιών και υπηρεσιών που θα σημάνει την πλήρη εξαφάνιση των μικροαστικών στρωμάτων.

- Δραστητική συρρίκνωση του εκπαιδευτικού μηχανισμού, όχι μόνο με συγχω-

νύσεις-καταργήσεις αλλά και με τη μεταφορά του συνολικού κόστους στις πλάτες των δήμων και μέσω αυτών στις οικογένειες.

- Δίπλα στα οικονομικής φύσεως μέτρα του Μνημονίου θα περάσουν και η επικράτηση των ατομικών συμβάσεων εργασίας στη θέση των συλλογικών συμβάσεων, η πλήρης απορύθμιση του ωραρίου και η μείωση των μισθών.

Η «αποτελεσματικότητα» των μέτρων και πού μας οδηγούν

Το νέο Μνημόνιο και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου θα οδηγήσουν σε μία βίαιη αναδιανομή πλούτου από τα μικροαστικά στρώματα και τους εργαζόμενους προς την ελληνική αστική τάξη και ιδιαίτερα προς την ευρωπαϊκή. Το μέγεθος αυτής της αναδιανομής είναι αντίστοιχο μ' αυτό στην Κατοχή. Αυτό που χρειάζεται να προσεχθεί ιδιαίτερα είναι ότι δεν πρόκειται μόνο για μια αναδιανομή εισοδήματος, έστω και τρομακτική, αλλά και για μια αφαίρεση των παραγωγικών δυνάμεων που ήταν συγκεντρωμένες στα χέρια του κράτους. Έτσι δεν θα έχουμε απλά μια κατάρρευση της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας, δηλαδή την καταβράθρωση των μικροαστικών στρωμάτων και της εργατικής αριστοκρατίας, το βούτηγμα του προλεταριάτου στην εξαθλίωση και τη βύθιση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας στην αποκτήνωση, αλλά και έναν καυτηριασμό της όποιας δυνατότητας «μελλοντικής ανάπτυξης».

Τα νέα μέτρα θα σημάνουν επίσης την αποσύνθεση της κοινωνίας, δηλαδή την αποσύνθεση της βάσης της οικονομίας και τη μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους και των αστών σ' ένα είδος νέων φεουδαρχών. Με άλλα λόγια, αν αφήσουμε να εφαρμοστούν αυτά τα μέτρα, η εικόνα της ελληνικής κοινωνίας θα είναι μια εικόνα σκελετωμένων ανθρώπων που θα τριγυρνούν μέσα σε ερείπια.

Η αποτυχία των μέτρων είναι ήδη δεδομένη και γνωστή σε όλους, στην κυβέρνηση και στους ευρωπαίους - και φαίνεται από τη «μαύρη τρύπα» των περίπου 10 δις που έχει δημιουργηθεί με την εφαρμογή του Μνημονίου εδώ και έναν χρόνο, αλλά και από την επιμήκυνση της αποπληρωμής του δανείου της Τρόικας, που αποφασίστηκε πρόσφατα. Πρόκειται για ένα σισύφειο, μάταιο έργο, μια που ούτε το έλλειμμα θα μειωθεί ιδιαίτερα, ενώ το χρέος θα αυξηθεί ραγδαία. Το πρόβλημα δεν είναι το χρέος, γιατί το χρέος δεν είναι παρά ο δείκτης της χρεοκοπίας και της σαπίλας αυτού του συστήματος. Το πρόβλημα συνεπώς είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και όχι οι εφαρμοζόμενες πολιτικές. Και η λύση στο πρόβλημα αυτό είναι η ανατροπή του ίδιου του συστήματος.

ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ; ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΟΥΜΕ!

► Η πυρηνική καταστροφή της Φουκοσίμα

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η κατάσταση στις εγκαταστάσεις παραγωγής πυρηνικής ενέργειας της Φουκοσίμα, δείχνει να ξεφεύγει από κάθε έλεγχο και αποδεικνύεται ότι οι μέχρι στιγμής καθησυχαστικές ανακοινώσεις ήταν απλά ψέματα της εταιρείας.

Το συγκρότημα της Φουκοσίμα αποτελείται από έξι πυρηνικούς αντιδραστήρες που κατασκευάστηκαν από την Τζένεραλ Ελέκτρικ. Οι αντιδραστήρες 5 και 6 έκλεισαν πριν το σεισμό, αλλά στις 15 Μαρτίου παρατηρήθηκε αύξηση της θερμοκρασίας τους. Διάφορα σοβαρά ατυχήματα έχουν επηρεάσει τους άλλους τέσσερις αντιδραστήρες: τέσσερις εκρήξεις υδρογόνου, μια φωτιά και τρεις μερικές τήξεις πυρήνων. Στις 16 Μαρτίου ο πυρήνας του αντιδραστήρα νο 1 έλιωσε κατά 70% και του νο 2 κατά 33%, σύμφωνα με την ιδιοκτήτρια εταιρεία του πυρηνικού σταθμού. Ένα από τα στοιχεία που περιέχεται στα καύσιμα του δεύτερου αντιδραστήρα είναι το Πλουτώνιο 239, με υψηλή ραδιενέργεια και χρόνο ημιζωής (τα χρόνια που χρειάζεται για να μειωθεί στο μισό η εκπομπή ραδιενέργειας) 24.000 έτη! Οι Ιάπωνες γνωρίζουν καλά αυτό το ραδιενεργό στοιχείο και τις συνέπειές του: η πυρηνική βόμβα στο Ναγκασάκι αποτελούνταν από πλουτώνιο 239...

Οι εργάτες που θυσιάζουν τις ζωές τους δεν μπορούν να ελέγξουν την κατάσταση. Η θερμοκρασία φτάνει σε τέτοια επίπεδα, κυρίως στις δεξαμενές, που δεν μπορούν να πλησιάσουν και η προσπάθεια για ρίψεις νερού με ελικόπτερο εγκαταλείφθηκε καθώς τα επίπεδα ραδιενέργειας ήταν πολύ υψηλά. Σύμφωνα με την Υπηρεσία Ασφαλείας της Ιαπωνίας, στον χώρο του εργοστασίου η εκπομπή ραδιενέργειας είναι δέκα φορές μεγαλύτερη από τα ετήσια επιτρεπτά επίπεδα.

Ο ΟΗΕ ζήτησε να επεκταθεί η ζώνη εκκένωσης στα 40 χλμ. από τα 20 χλμ που έχει οριστεί από τις ιαπωνικές αρχές. Από την πλευρά τους, οι ΗΠΑ και η Βρετανία συμβούλευσαν τους πολιτες τους που βρίσκονται στην Ιαπωνία να μείνουν σε απόσταση μεγαλύτερη των 80 χλμ από το εργοστάσιο. Εν τω μεταξύ νέο ρεκόρ χτύπησαν τα επίπεδα ραδιενεργού ιωδίου στη θαλάσσια περιοχή γύρω από το εργοστάσιο, που μετρήθηκαν 4.385 φορές πάνω από τα επιτρεπτά όρια. Ραδιενεργό ιώδιο εντο-

πίστηκε και στον υδροφόρο ορίζοντα που βρίσκεται 15 μέτρα κάτω από την κατεστραμμένη πυρηνική μονάδα της Φουκοσίμα, ενώ σε δείγμα νερού που ελήφθη κάτω από τον αντιδραστήρα νο 1 το ραδιενεργό ιώδιο μετρήθηκε 430 μπεκερέλ ανά κυβικό εκατοστό, δηλαδή 10.000 φορές ανώτερο από το επιτρεπόμενο όριο.

Η ιαπωνική κυβέρνηση σκοπεύει τώρα να εθνικοποιήσει το εργοστάσιο για να ελέγξει την κατάσταση καθώς η ιδιοκτήτρια εταιρεία δεν ενημερώνει (χωρίς βέβαια να πιέζεται για κάτι τέτοιο από την κυβέρνηση), αλλά και για να αποζημιώσει την ιδιωτική εταιρεία. Αν πραγματοποιηθούν τα χειρότερα σενάρια μπορεί να προκληθεί καταστροφή τεράστιου μεγέθους με δραματικές επιπτώσεις για τους εργαζόμενους της Ιαπωνίας και όλου του κόσμου, τόσο σε ζωές όσο και σε μακροχρόνιες ασθένειες, για να μην αναφέρουμε την καταστροφή περιουσιών.

► Πυρηνικοί σταθμοί: μια πολύ επικίνδυνη μέθοδος παραγωγής ενέργειας

Για μια ακόμη φορά η πραγματικότητα δείχνει πως η πυρηνική ενέργεια δεν μπορεί να είναι απολύτως ασφαλής. Από το 1952 μέχρι σήμερα έχουν καταγραφεί 25 μικρά ή μεγάλα πυρηνικά ατυχήματα, με μεγαλύτερο ως τώρα αυτό του Τσερνομπίλ. Είκοσι πέντε χρόνια μετά το πυρηνικό ατύχημα στον Τσερνομπίλ, 3.000 εργάτες εργάζονται ακόμα για να «καθαρίσουν» το εργοστάσιο από τη μόλυνση. Ακόμη και η σαρκοφάγος που είχε κατασκευαστεί για να εμποδίσει την εκπομπή ραδιενέργειας, έχει αποτύχει αφού όπως έγινε γνωστό παρουσιάζει κι αυτή διαρροή.

Μετά την καταστροφή του Τσερνομπίλ, οι υποστηρικτές των πυρηνικών έσπευσαν να αποδώσουν το ατύχημα στην καθυστερημένη σοβιετική τεχνολογία, τα φτωχά στάνταρτ ασφαλείας και την γραφειοκρατική φύση του συστήματος. Εάν είχαν δίκιο, τίποτα τέτοιο δεν θα μπορούσε να συμβεί σε εγκαταστάσεις βασισμένες στην ανώτερη «καπιταλιστική» τεχνολογία, με όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας, σε έναν από τους γίγαντες του ιμπεριαλισμού που έχει την πιο ανεπτυγμένη πυρηνική τεχνολογία... Και όμως η καταστροφή στη Φουκοσίμα αποδεικνύει ότι οι καταστροφές είναι δυνατές και ότι η πυρηνική ενέργεια είναι μια επικίνδυνη μέθοδος παραγωγής ενέργειας.

Σήμερα βρίσκονται σε λειτουργία 439 πυρηνικοί αντιδραστήρες σε όλο τον πλανήτη με εγκατεστημένη ισχύ 372.000 GW, που αντιστοιχεί στο 6,5% της παγκόσμιας ενεργειακής κατανάλωσης. Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι και η Ελλάδα επί χούντας είχε κάνει συμφωνία με την Αγγλία για τη δημιουργία σταθμού πυρηνικής ενέργειας με αντάλλαγμα 40.000 τόνους καπνού!

Τα λόμπι της πυρηνικής ενέργειας, μιλούν για μια ενέργεια οικονομική και φιλική προς το περιβάλλον. Τα γεγονότα όμως τους διαψεύδουν. Καταρχήν η πυρηνική ενέργεια είναι πολύ ακριβή. Οι περισσότεροι πρόσφατοι αντιδραστήρες σε ΗΠΑ και Ινδία, είχαν υπερβάσεις κόστους πάνω από 200%, χωρίς να συνυπολογίζεται το κόστος συντήρησης, διάθεσης αποβλήτων και τελικά απενεργοποίησης των εργοστασίων. Η πυρηνική βιομηχανία έχει καταστροφικές συνέπειες για το περιβάλλον είτε με τη μορφή μεγάλης κλίμακας ατυχημάτων (λόγω «ανθρώπινου λάθους» ή φυσικών καταστροφών) ή με τη

μορφή των μακροχρόνιων περιβαλλοντολογικών επιπτώσεων από τα απόβλητα. Όλα αυτά καθιστούν την πυρηνική βιομηχανία μία **ιδιαίτερα επικίνδυνη βιομηχανία** ενώ από την άλλη μεριά υπάρχουν οι εναλλακτικές μορφές ενέργειας. Αλλά δεν συμφέρει τις ιμπεριαλιστικές χώρες η κατάργηση της πυρηνικής ενέργειας για δύο λόγους: πρώτον έχουν επενδυθεί υπερβολικά κεφάλαια σ' αυτήν και δεύτερον η υψηλού επιπέδου τεχνολογία της δημιουργεί ένα μονοπώλιο, ειδικά σε μια εποχή που τα αποθέματα πετρελαίου αρχίζουν να μειώνονται. Είναι λοιπόν το κέρδος που καθορίζει τη μοίρα μας και βάζει μια δαμόκλειο σπάθη πάνω από τα κεφάλια δισεκατομμυρίων εργαζομένων του πλανήτη!

Η χρήση κάθε μορφής πυρηνικής ενέργειας πρέπει να εγκαταλειφθεί εντελώς και όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Τόσο της πυρηνικής ενέργειας για «ειρηνικούς σκοπούς» όσο και της πυρηνικής ενέργειας για στρατιωτικούς σκοπούς (αυτοί οι δύο τομείς είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι). Η εγκατάλειψη της χρήσης πυρηνικής ενέργειας είναι πρωταρχικά πολιτική υπόθεση, ένα ζήτημα που βάζει τις εργαζόμενες μάζες μπροστά στην επιλογή μιας άλλης κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που δεν παράγει για το κέρδος αλλά για την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, με σεβασμό στη φύση και τα οικοσυστήματα. Εν τω μεταξύ πρέπει να διαδηλώσουμε την αντίθεση μας σε αυτή, να συμμετέχουμε σε κινήματα εναντίον της προτάσσοντας τα παρακάτω αιτήματα:

- Άμεση απαγόρευση της παραγωγής πυρηνικής ενέργειας.
- Πυρηνικός αφοπλισμός - κλείσιμο όλων των βάσεων του ΝΑΤΟ.

- Τεχνολογική ανάπτυξη προς όφελος των εργατών και όχι των αφεντικών.

- Η ενέργεια είναι κοινωνικό αγαθό. Εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο όλων των τομέων ενέργειας - μετάβαση σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Ο καπιταλισμός αποδεικνύει συνεχώς ότι είναι ένα σύστημα που σπέρνει τον θάνατο και η Φουκοσίμα είναι μια ακόμη απόδειξη.

■ Γεωργία Β.

Λιβύη: Ένα νέο ΙΡΑΚ

Όχι στον βρώμικο πόλεμο των ιμπεριαλιστών

Οι επαναστατικές εξελίξεις στη Β. Αφρική, Μ. Ανατολή κλπ. αλλάζουν βίαια το στάτους κβο, απειλούν με ανατροπές τα συντηρητικά καθεστώτα και αδυνατίζουν το Ισραήλ - δηλαδή κλονίζουν όλα τα βασικά στηρίγματα των ιμπεριαλιστών για έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πόρων (κυρίως πετρελαίου και φυσικού αερίου), των διόδων μεταφοράς και των στρατηγικών σημείων.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

12 χρόνια μετά τους «ανθρωπιστικούς» βομβαρδισμούς της Πουγκοσλαβίας, οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις ΗΠΑ επεμβαίνουν στρατιωτικά στη Λιβύη με τα ίδια προσχήματα: «προστασία των αμάχων», «ανθρωπιστικός λόγος», «έναντια στο δικτατορικό καθεστώς και για τη Δημοκρατία». Όπως στη Γιουγκοσλαβία (1999), το Αφγανιστάν (2001), το Ιράκ (2003) και σε κάθε προηγούμενη περίπτωση, οι πραγματικοί λόγοι δεν έχουν καμία σχέση μ' αυτά τα προσχήματα. Οι ιμπεριαλιστές (Γάλλοι, Βρετανοί, Αμερικάνοι) και το ΝΑΤΟ δεν δίνουν δεκάρα για τους αμάχους, για τη Δημοκρατία και για τον χθεσινό τους φίλο Καντάφι, που σήμερα ονομάζουν «αιμοσταγή δικτάτορα». Επεμβαίνουν στη Λιβύη:

1. Για να ελέγξουν απόλυτα τα τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της. Ιδιαίτερα σήμερα, μετά την πυρηνική καταστροφή στη Φουκουσίμα, ο στρατηγικός ενεργειακός ρόλος του πετρελαίου και του φυσικού αερίου αναβαθμίζονται σημαντικά, προφανώς και η τιμή τους. Η Λιβύη κατατάσσεται στην 9η θέση παγκοσμίως με πετρελαϊκά αποθέματα 43,6 δισ. βαρέλια (3,5% επί του συνόλου), με 1.500 δισ. κυβικά μέτρα φυσικού αερίου και η συντριπτική πλειοψηφία (περίπου 85%) του εξαγόμενου πετρελαίου πάει στην ευρωπαϊκή αγορά. Το κόστος εξόρυξης του λιβυκού πετρελαίου είναι 1 δολ. το βαρέλι (το χαμηλότερο δυνατό, όσο και στις καλύτερες περιοχές της Αραβικής χερσονήσου, του Ιράκ κλπ.), όταν αντίστοιχα σε Β. Θάλασσα, Αλάσκα, Κόλλο του Μεξικού κλπ. είναι από 25 δολ. και πάνω. Επιπλέον, είναι καλής ποιότητας. Και τα δυο σημαίνουν τεράστια κέρδη για τις πετρελαϊκές εταιρίες. Το πετρέλαιο της Λιβύης ελέγχουν η γαλλική Total, η βρετανική BP, η ιταλική ENI, η ισπανική Repsol, οι αμερικανικές Exxon Mobil, Chevron, Occidental Petroleum, Hess, Conoco Phillips και τα 2-3 τελευταία χρόνια έχουν προστεθεί η γερμανική RW DIA E και κυρίως η κινεζική China National Petroleum Corp. (απορροφά το 11%).

2. Για να κατευθύνουν τις πολιτικές εξελίξεις, αντικαθιστώντας τον προγραμμαμένο Καντάφι (όπως τον Σαντάμ στο Ιράκ) με κάποιο ανδρείκελό τους, σε βάρος των εξεγερμένων μαζών της Λιβύης. Αυτή η εξέλιξη φαίνεται να έγινε αναπόφευκτη από δύο ακόμη παράγοντες. Πρώτον, ο Καντάφι είχε αποφασίσει να διπλασιάσει την ετήσια παραγωγή πετρελαίου και δεύτερον -το σημαντικότερο- ν' αλλάξει/διώξει τις πετρελαϊκές εταιρίες (σχεδόν όλες δυτικές). Διατηρώντας κάθε επιφύλαξη για την αξιοπι-

στία των λεγομένων του, πάντως είχε δηλώσει στη γερμανική τηλεόραση: «Δεν εμπιστευόμαστε τις εταιρίες τους (των δυτικών) που συνωμότησαν εναντίον μας. Τα πετρελαϊκά μας συμβόλαια θα πάνε σε ρωσικές, κινεζικές και ινδικές εταιρίες». Επίσης, δεν είναι άγνωστο ότι κινεζικές εταιρίες (και άλλων «αναδυόμενων» χωρών) διεισδύουν στη Λιβύη όπως και στην υπόλοιπη Αφρική, ότι ο Καντάφι προωθούσε τη μείωση του ποσοστού του πετρελαίου που θα έπαιρναν οι ευρωπαϊκές και αμερικανικές εταιρίες. Όλα αυτά εξηγούν (μαζί με άλλους λόγους, που θα αναλύσουμε παρακάτω) την στάση των διαφόρων δυνάμεων στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ (ψηφίσμα 1973), όπως και ότι οι 4 από τις 5 χώρες που απείχαν από την ψηφοφορία ήταν οι χώρες της BRIC (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα) και η 5η η Γερμανία (πράγμα που θέλει μια ξεχωριστή εξήγηση). Και ακόμη γιατί ο Καντάφι μετατράπηκε μέσα σε μια νύχτα σε παρανοϊκό δικτάτορα, χασάπη κλπ. (όπως προηγούμενα οι Μιλόσεβιτς και Σαντάμ).

3. Για να ελέγξουν τις εύθραυστες εξεγέρσεις και επαναστάσεις στον αραβομουσουλμανικό κόσμο -ιδίαιτερα στην Αίγυπτο- και αν είναι δυνατό να σταματήσουν σ' όλη την περιοχή τις επαναστατικές εξελίξεις, που απειλούν να σαρώσουν τα στηρίγματά τους και να αλλάξουν τις γεωπολιτικές και ταξικές ισορροπίες στη Β. Αφρική, τη Μ. Ανατολή, την Αφρική και σ' ολόκληρο τον κόσμο. Γι' αυτό άλλωστε έδωσαν το «πράσινο φως» στη Σαουδική Αραβία να επέμβει στο Μπαχρέιν για να καταστείλει τις εξεγερμένες μάζες και υποστηρίζουν τον αιμοσταγή δικτάτορα της Υεμένης, που διαπράττει πραγματική γενοκτονία σε βάρος του λαού αυτής της πολύπαθης χώρας.

Οι επαναστατικές εξελίξεις στη Β. Αφρική, Μ. Ανατολή κλπ. αλλάζουν βίαια το στάτους κβο, απειλούν με ανατροπές τα συντηρητικά καθεστώτα και αδυνατίζουν το Ισραήλ - δηλαδή κλονίζουν όλα τα βασικά στηρίγματα των ιμπεριαλιστών για έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πόρων (κυρίως πετρελαίου και φυσικού αερίου), των διόδων μεταφοράς και των στρατηγικών σημείων. Καταλαβαίνει κανείς την εχθρότητα τους γι' αυτές τις εξελίξεις και ότι αργά ή γρήγορα, με τον ένα ή άλλο τρόπο, θα επενέβαιναν. Αυτό κάνουν τώρα παντού -μετά το πρώτο «ξάφνιασμα»- όπου έχουμε επαναστατικά γεγονότα και εξελίξεις. Η στρατιωτική επέμβαση στη Λιβύη εξυπηρετεί αυτό τον σκοπό (το ίδιο ετοιμάζει η Γαλλία στην Τυνησία).

Άμεσα σχετίζονται μ' αυτό οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι ανταγωνισμοί -όλο και περισσότερο μετά το 2000- μεταξύ των παλιών ιμπεριαλιστών και των «αναδυόμενων» δυνάμεων, ιδιαίτερα της Κίνας και δευτερευόντως της Ινδίας και της Ρωσίας στη Μ. Ανατολή και την Αφρική. Η Κίνα είναι αυτή τη στιγμή 3η σε εμπορικές συναλλαγές στην Αφρική μετά τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, αλλά πολύ σύντομα θα υποσκελίσει τη Γαλλία, που κινδυνεύει και από την Ινδία. Η επιρροή της Γαλλίας βρίσκεται στη ΒΔ Αφρική (οι παλιές αποικίες της), την οποία διατηρεί ακόμη με νύχια και με δόντια και όχι χάρη στις δυνατότητές της σαν καπιταλισμός (από τη δεκαετία του 1960 ως το 2005 είχε πραγματοποιήσει 46 στρατιωτικές επεμβάσεις στις πρώην αποικίες της).

Η επιθετικότητα του γαλλικού καπιταλισμού στην περίπτωση της Λιβύης (όπως και στην Τυνησία) -η μεγαλύτερη μετά την Αλγερία στη δεκαετία του '50- βασικά οφείλεται στην κρίση του (την οποία προσπαθεί να εξάγει επιθετικά) και τα «χαστούκια» από «φίλους» και εχθρούς: σχεδόν πλήρη υποταγή στον γερμανικό καπιταλισμό μετά και το «Σύμφωνο για

το Ευρώ», αναγκαστική αποδοχή των όρων του γερμανικού κεφαλαίου για την «Ένωση για την Μεσόγειο» (1) (που την σχεδίαζε σαν αντίβαρο στη Γερμανία), υπονόμευση των οικονομικών ερεισμάτων του στη Β. Αφρική (2) και στη δυτική πλευρά της υποσαχάρειας Αφρικής εκτός από τις ΗΠΑ και από Κίνα-Ινδία(3). Ίσως σε ακόμη χειρότερη θέση βρίσκεται ο βρετανικός καπιταλισμός, τα ερείσματα του οποίου καταρρέουν παντού και μόνο με στρατιωτικές επεμβάσεις διασώζει λίγα πράγματα (Περσικός Κόλπος, Ιράκ, Αφρική). Στη Λιβύη, μετά τη «διευθέτηση» του Λόκερμπι και την απελευθέρωση του «βομβιστή», τα οικονομικά συμφέροντα της Βρετανίας μεγάλωσαν. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που ο Κάμερον δέχτηκε ασμένως την «στενή στρατιωτική συνεργασία» με τη Γαλλία, για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την κρίση στο Σουέζ. (4)

Οι ΗΠΑ -όχι μόνο λόγω του συνδρόμου Ιράκ-Αφγανιστάν, της προσοχής απέναντι σε μια αραβομουσουλμανική κοινή γνώμη εξαιρετικά εχθρική, την ώρα μάλιστα που υπάρχουν επαναστατικές εξελίξεις, αλλά και λόγω της τρομακτικής κρίσης τους- δεν μπορούν να «σηκώσουν» έναν ακόμη πόλεμο. Έτσι προτίμησαν τους «χαμηλούς» τόνους, επιμένοντας από την αρχή και τελικά επιβάλλοντας ν' αναλάβει το ΝΑΤΟ την επιχείρηση στη Λιβύη. Πέτυχαν έτσι κυριαρχία στην επιχείρηση «με τα λεφτά των άλλων» και εκτόπισαν τη Γαλλία, που δεν ήθελαν με τίποτα να έχει την «ηγεσία».

Τέλος, η στάση της Γερμανίας -αποχή από την ψηφοφορία του ΟΗΕ και την επίθεση στη Λιβύη (είτε από τη συμμαχία Γαλλίας-Βρετανίας είτε από το ΝΑΤΟ)- είναι προφανής: είναι αδύναμη στρατιωτικά και μια τέτοια αναμέτρηση θα της αποστερούσε το πλεονέκτημα της οικονομικής ισχύος, ασυναγώνιστης στην Ευρώπη, που τις έχει εξασφαλίσει μεγάλες επιτυχίες τα τελευταία χρόνια στη Μ. Ανατολή και Β. Αφρική, όπου παραδοσιακά είχε λίγα ερείσματα.

Τα προσχήματα των ιμπεριαλιστών δεν μπορούν και δεν πρέπει να ξεγελάσουν κανένα. Είναι αυτοί που δημιούργησαν και υποστήριξαν για δεκαετίες όλες αυτές τις στυγνές και αιματηρές δικτατορίες. Είναι συνένοχοι για τις χειρότερες σφαγές (Παλαιστίνη, Ιράκ, Αφγανιστάν κλπ.), για την φτώχεια, εξαθλίωση και πείνα των λαών της περιοχής. Αποτελεί πραγματική ειρωνεία οι ιμπεριαλιστές, ο Σαρκοζί, ο Κάμερον, ο Ομπάμα... ο Τσολάκογλου-Παπανδρέου και η παρέα του να επικαλούνται τη Δημοκρατία και τα δημοκρατικά δικαιώματα, την ίδια στιγμή που καθημερινά τα πετσοκόβουν και επιβάλλουν την στυγνή δικτατορία των αγορών, ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία στις χώρες τους και σ' όλο τον κόσμο.

Υποσημειώσεις

(1) Η Ένωση για την Μεσόγειο δημιουργήθηκε από τον Σαρκοζί το 2008 και συμμετείχαν 32 μεσογειακές και βαλκανικές χώρες. Συμπρόεδρος με τον Σαρκοζί ήταν ο Μουμπάρακ!

(2) Γαλλία και Ιταλία είναι μακράν οι πρώτοι εμπορικοί εταίροι της Τυνησίας και της Λιβύης, στην περίπτωση της πρώτης ακολουθεί η Γερμανία. Στην Αίγυπτο οι εμπορικές ανταλλαγές της Γαλλίας (όχι της Ιταλίας) είναι μικρές και έχει εκτοπισθεί από Κίνα-Ινδία.

(3) Στην Ανατολική Αφρική οι οικονομικοί ανταγωνισμοί και όχι μόνο γίνονται μεταξύ των ΗΠΑ και Κίνας-Ινδίας και δευτερευόντως της Ρωσίας.

(4) Την πρόταση για στρατιωτική συνεργασία με ΗΠΑ και Βρετανία είχε κάνει ο Σαρκοζί κι όταν είχε εκλεγεί, πάλι σε μια προσπάθεια απαγκίστρωσης από τον άξονα με τη Γερμανία, αλλά τότε είχε αποτύχει παταγωδώς.

- Κάτω το καθεστώς Καντάφι - Καμιά εμπιστοσύνη στο Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο

ΝΙΚΗ στις λαϊκές επαναστατικές επιτροπές της Λιβύης στην Αράβικη Επανάσταση

Το καθεστώς Καντάφι (όπως λίγο-πολύ όλα τα καθεστώτα που προέκυψαν από την αράβικη επανάσταση των δεκαετιών του '50 και του '60) μετατράπηκε σε μια στρατιωτικοαστυνομική ολιγαρχία. Τα αρχικά σημαντικά επιτεύγματα του -και όλων αυτών των καθεστώτων (εθνικοποίηση μεγάλου μέρους των πλουτοπαραγωγικών πόρων, του μεγάλου εξωτερικού εμπορίου και των μεγάλων επιχειρήσεων, διανομή γης, συστήματα παιδείας, υγείας κλπ.)- ανατράπηκαν στο σύνολό τους στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Σε κάθε περίπτωση, από την αρχή σ' όλα αυτά τα καθεστώτα δεν υπήρχε η παραμικρή λαϊκή και εργατική συμμετοχή - ή όπου επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο (όπως πχ. στη Λιβύη) είχε εντελώς διακοσμητικό χαρακτήρα. Ανεξάρτητα από το αν αυτά τα εθνικά και σε κάποιο βαθμό αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα αυτοονόμαζονταν κάποιες φορές «σοσιαλιστικά», δεν είχαν την παραμικρή σχέση με το σοσιαλισμό.

Το καθεστώς Καντάφι εξελίχθηκε σε μια οικογενειακή ολιγαρχία, δεν υπήρχε ούτε ένα ψευτο-κόμμα όπως στα άλλα καθεστώτα της περιοχής. Η διαφθορά, η χλιδή και η σπατάλη του έχει τα ίδια χαρακτηριστικά με τις μοναρχίες της Αραβικής Χερσονήσου. Δεν υπάρχουν καθόλου δημοκρατικές, πολιτικές, συνδικαλιστικές και ατομικές ελευθερίες, όπως στα χειρότερα καθεστώτα της περιοχής, ούτε καν όπως υπήρχαν κάποιες ελάχιστες στην Αίγυπτο ή στην Τυνησία πριν τις εξεγέρσεις. Δεν υπάρχουν εργατικές ή αρι-

στερές οργανώσεις, τα μέλη των οποίων εξολοθρεύτηκαν με δολοφονίες και φυλακίσεις ή εξαγοράστηκαν. Ιδιαίτερα από το 2003 (πόλεμος στο Ιράκ), θα μεταμορφωθεί σε φιλοϊμπεριαλιστικό, σε πρωταγωνιστή του νεοφιλελευθερισμού και του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Τέλος, όταν ξέσπασε η εξέγερση των λιβυκών μαζών, για να κρατηθεί στην εξουσία προσπάθησε με κάθε μέσο -και ακόμη προσπαθεί να πάρει την υποστήριξη των ιμπεριαλιστών, εμφανίζοντας το καθεστώς του ως μοναδική εγγύηση ενάντια στην «ισλαμική επιρροή», την Αλ Κάιντα κλπ.

Το καθεστώς Καντάφι είναι μια στυγνή και άθλια δικτατορία και πρέπει να ανατραπεί από την εξέγερση των λαϊκών μαζών. Στην εξέγερση ενάντια στο καθεστώς, που ξεκίνησε στις 17 Φλεβάρη (αν και δεν είχε την ίδια δυναμική με άλλες χώρες) συμμετέχουν λαϊκές μάζες, σε γενικές γραμμές, της ίδιας σύνθεσης με την Αίγυπτο, Τυνησία κλπ. Υπάρχουν βέβαια κάποιες σημαντικές διαφορές, όπως η μη ύπαρξη συνδικάτων και αριστερών οργανώσεων ή γενικά «οργανωμένων» αντιπολιτευόμενων δυνάμεων, αλλά αυτό οφείλεται στην ακραία δικτατορική φύση του καθεστώτος Καντάφι. Απ' αυτό όμως ή από το γεγονός ότι ένα μέρος του παλιού καθεστώτος ή αστικά και φιλοϊμπεριαλιστικά στοιχεία προσπαθούν να προσεταιριστούν, να «κλέψουν» την εξέγερση και να την οδηγήσουν σε αστικά πλαίσια ή και στην αγκαλιά των ιμπεριαλιστών, δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε τις μάζες ή να ταχθούμε κρυφά ή φανε-

ρά με τον Καντάφι. Είναι εγκληματικό λάθος να θεωρηθεί ότι μετά την ιμπεριαλιστική επίθεση το καθεστώς Καντάφι «διεξάγει αντικειμενικά ένα εθνικοαμυντικό πόλεμο» ή ότι παίζει «έναν αντιιμπεριαλιστικό ρόλο». Άλλο τόσο είναι εγκληματικό λάθος η εξισορρόπηση του καθεστώτος Καντάφι και των ιμπεριαλιστών. Όσο διεφθαρμένο, βάρβαρο και αν είναι το καθεστώς Καντάφι, δεν μπορεί να συγκριθεί ποσοτικά και ποιοτικά με τους ιμπεριαλιστές. Φυσικά, όσοι -δυστυχώς και από την αριστερά- τάσσονται υπέρ της επέμβασης «για να αποτραπεί μια σφαγή», όχι μόνο κάνουν εγκληματικό λάθος αλλά τάσσονται και εναντίον όλων των εξεγέρσεων και επαναστάσεων της περιοχής, δηλαδή της πρώτης επαναστατικής ελπίδας του 21ου αιώνα.

Ο λαός της Λιβύης (όπως και οι λαϊκές μάζες όλων των αραβικών χωρών) δεν έχει τίποτα καλό να περιμένει από τους ιμπεριαλιστές και το λεγόμενο Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο που συντάσσεται μαζί τους, ούτε «δημοκρατία» ούτε ευημερία, παρά μόνο νέα δεσμά, καταστολή, λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας του και φτώχεια. **Μόνος δρόμος είναι η δική του ανεξάρτητη οργάνωση, η ενίσχυση των Λαϊκών Επαναστατικών Επιτροπών, η ενδυνάμωση της δικής του ανεξάρτητης πάλης** ενάντια στους ιμπεριαλιστές και τα φερέφωνα τους, ενάντια στο καθεστώς Καντάφι, στηριζόμενοι στις εξεγερμένες μάζες του αραβομουσουλμανικού κόσμου και στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Κάτω η κυβέρνηση του πολεμοκάπηλου Παπανδρέου

Η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έτρεξε αμέσως να ταυτιστεί με τους ιμπεριαλιστές, να συμμετάσχει στον βρώμικο πόλεμο ενάντια στη Λιβύη και την αραβική επανάσταση. Αυτοί που μας έβαλαν στο μνημόνιο, μας παρέδωσαν στη λεηλασία του ξένου και ντόπιου κερδοσκοπικού κεφαλαίου, τώρα μετατρέπουν τη χώρα σε στρατιωτικό ορμητήριο και πiónι στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών, του ΝΑΤΟ και του σιωνιστικού Ισραήλ, μη διστάζοντας να εμπλακούν για πρώτη φορά -εδώ και σχεδόν 100 χρόνια- τόσο ενεργά ενάντια σε μια γειτονική χώρα. Για τυχοδιωκτικούς πολεμικούς σκοπούς των ιμπεριαλιστών, δίνουν -σύμφωνα με τον υπουργό Άμυνας Βενιζέλο- 6,5 εκ. ευρώ το μήνα (με την εμπλοκή του ΝΑΤΟ το ποσό έχει αυξηθεί), την ίδια στιγμή που κατακρεουργούν συντάξεις, μισθούς, επιδόματα ανεργίας, δαπάνες για υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση και ξεπουλάνε όλο το δημόσιο πλούτο. Αυτή η κυβέρνηση δεν έχει καμιά νομιμοποίηση να μας σύρει στον βρώμικο πόλεμο των ιμπεριαλιστών. Πρέπει να φύγει αμέσως.

- Καμιά εμπλοκή της χώρας μας, να κλείσει η βάση της Σούδας, να μην χρησιμοποιηθούν ελληνικές στρατιωτικές εγκαταστάσεις ως ορμητήρια πολέμου!

- Λεφτά για την υγεία, την παιδεία την ασφάλιση - όχι για συμμετοχή στους πολέμους των ιμπεριαλιστών.

- Έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ!

Το ιμπεριαλιστικό σύστημα σε κρίση

Η βαθύτατη κρίση του καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος εκδηλώθηκε και στην περίπτωση της Λιβύης. Οι ιμπεριαλιστές εμφανίστηκαν πάλι -και ίσως περισσότερο από κάθε άλλη φορά- με σημαντικές διαιρέσεις. Γι' αυτό το ψήφισμα του ΟΗΕ (πέρα από τις σημαντικές αποχές) είναι εξαιρετικά ασαφές. Αυτό βεβαίως τους επιτρέπει να το ερμηνεύουν όπως θέλουν, αλλά τους φέρνει σε διαρκή σύγκρουση μεταξύ τους, με τον Αραβικό Σύνδεσμο5, με τις «αναδυόμενες» δυνάμεις, με αποτέλεσμα ίσως την παράταση των πολεμικών συγκρούσεων σε μια εποχή που δεν τους συμφέρει οικονομικά και πολιτικά.

Είναι δύσκολο να προβλέψει κανένας την πορεία των εξελίξεων. Ωστόσο:

1. Είναι δύσκολο (όχι πάντως εντελώς απίθανο) να καταρρεύσει η επέμβαση των ιμπεριαλιστών. Παρά τις διαφωνίες τους, θα βρουν κάποιες συμβιβαστικές λύσεις μεταξύ τους αλλά και με τις «αναδυόμενες» δυνάμεις, έστω κι αν αυτό παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες.

2. Αν δεν μπορέσουν να στείλουν χερσαίες δυνάμεις (πράγμα έτσι κι αλλιώς δύσκολο), θα έχουμε έναν ντε φάκτο διαμελισμό της Λιβύης, τουλάχιστον προσωρινό, εκπαίδευση και εξοπλισμό δυνάμεων για ανατροπή του Καντάφι, παράταση των συγκρούσεων και ενδεχόμενα δημιουργία μιας μακροχρόνιας εστίας έντασης στην περιοχή. Όλα αυτά εκθέτουν τους ιμπεριαλιστές στον αραβομουσουλμανικό κόσμο, ιδιαίτερα στις εξεγερμένες λαϊκές μάζες.

3. Η επέμβαση των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη έχει ακόμη μια σημαντική πτυχή. Είναι το δεύτερο χτύπημα απέναντι σε Κίνα, Ρωσία αλλά και Ινδία μετά το εντελώς πρόσφατο στο Σουδάν, όπου οι ιμπεριαλιστές -κύρια οι ΗΠΑ- προχώρησαν στο διαμελισμό του, με την ανεξαρτητοποίηση του Ν. Σουδάν (το ίδιο θα κά-

νουν σύντομα και με το Νταρφούρ), όπου υπάρχουν σημαντικά κοιτάσματα πετρελαίου, στα οποία Πεκίνο και Δελχί είχαν πολλά συμβόλαια. Στη Σομαλία, με πρόσχημα την καταπολέμηση της πειρατείας, έχουν συγκεντρώσει τεράστιες ναυτικές δυνάμεις στον Κόλπο του Αντεν, όχι βέβαια για να καταπολεμήσουν κάποιους πειρατές(!) αλλά για να εμποδίσουν τη διείσδυση Κίνας-Ινδίας στην Αν. Αφρική.

4. Η επέμβαση στη Λιβύη βάζει σε εφαρμογή το νέο Δόγμα του ΝΑΤΟ (επιβεβαιώθηκε πρόσφατα στη Σύνοδο της Λισαβόνας), που ονομάζεται «ευθύνη της προστασίας» («Right to protect»), σύμφωνα με το οποίο μπορεί να επεμβαίνει οπουδήποτε, εκτός των άλλων και σε περιπτώσεις κοινωνικών αναταραχών, εξεγέρσεων, επαναστάσεων κλπ. Ίσως βέβαια αυτός ο «νεοφιλελεύθερος φασιστικός παρεμβατισμός» έρχεται σε μια εποχή όπου οι δυνατότητες των εμπνευστών του είναι τουλάχιστον περιορισμένες. Πολλοί περισσότερο μάλιστα όταν συγκρούεται με τις «αναδυόμενες» δυνάμεις. Μ' αυτή την έννοια, η επέμβαση στη Λιβύη μπορεί να αποδειχτεί μια από τις τελευταίες με τον παρόντα συσχετισμών δυνάμεων - ή να είναι προοίμιο πιο γενικευμένων συγκρούσεων.

Η ανθρωπότητα, η Ευρώπη, η περιοχή μας ζουν μια από τις πιο δύσκολες και κρίσιμες ώρες μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα αποτελεί μια θανάσιμη απειλή για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Τα τραγικά αδιέξοδα που έχει δημιουργήσει η παγκόσμια οικονομική κρίση, επιδεινώνονται με την πυρηνική καταστροφή της Φουκοσίμα και τώρα με τον βρώμικο ιμπεριαλιστικό πόλεμο στη Λιβύη. Εμπρός να απαλλαγούμε απ' αυτό το παρακμασμένο σύστημα.

Φοιτητικό κίνημα: Να ετοιμάσουμε για σύγκρουση μέχρι τη νίκη

Με τη γνωστή παροιμία «φοβάται ο Γιάννης το θεριό και το θεριό τον Γιάννη» θα μπορούσε να παρομοιάσει κανείς την κατάσταση όσον αφορά το νέο νόμο Διαμαντοπούλου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και τη συνεχή αναβολή της κατάθεσής του. Τον περασμένο Σεπτέμβρη, από το βήμα της συνάντησης «διαλόγου» για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ο Παπανδρέου και η Διαμαντοπούλου εξήγγειλαν ένα πακέτο σαρωτικών αλλαγών στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Οι προτάσεις της κυβέρνησης τέθηκαν σ' έναν καθαρά προσχηματικό «διάλογο» του οποίου το πόρισμα -μετά από μερικές αναβολές και περίπου 2 μήνες καθυστέρηση- δόθηκε τον περασμένο Μάρτη από τον πρόεδρο του ΕΣΥΠ Αλ. Λυκουργιώτη στον Παπανδρέου, παρουσία της Διαμαντοπούλου.

Το ίδιο το πόρισμα είναι ένα κείμενο κενό περιεχομένου, που απλά αποδεικνύει πόσο προσχηματικός ήταν ο «διάλογος». Το μέγεθός του δεν ξεπερνά τις τέσσερις σελίδες και το περιεχόμενό του είναι μια πρόχειρη περιγραφή των διαφορετικών απόψεων που αποτυπώθηκαν σε 5 βασικές θεματικές κατά τη διάρκεια του «διαλόγου». Πέραν τούτου ουδέν... Μετά τη συνάντηση, η Διαμαντοπούλου δήλωσε: «Θα λάβουμε σοβαρά υπόψη μας τα πορίσματα του Συμβουλίου. Βρισκόμαστε στη νομοπαρασκευαστική διαδικασία. Εξετάζουμε τα τελευταία κείμενα και πορίσματα της διαβούλευσης και μόλις είναι έτοιμο το τε-

λικό κείμενο θα δοθεί στη Βουλή». Πότε θα είναι όμως έτοιμο το τελικό κείμενο; Δίγες μέρες αργότερα, η υφυπουργός Παιδείας Χριστοφιλοπούλου σε δηλώσεις της για το «νέο Λύκειο» ανέφερε ότι το εξεταστικό σύστημα θα κατατεθεί χωριστά τη νέα χρονιά μαζί με το νομοσχέδιο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Η μέχρι στιγμής στάση της κυβέρνησης χαρακτηρίζεται από μια συνεχή αναβλητικότητα και το πιθανότερο είναι να μην επιχειρήσει να κατεβάσει το νόμο μέχρι το τέλος της ακαδημαϊκής χρονιάς, χωρίς όμως να αποκλείεται και το ενδεχόμενο του αιφνιδιασμού!

Η αναβλητικότητα αυτή δεν έχει να κάνει με το ψέμα ότι η παιδεία είναι «εκτός μνημονίου», που κατά καιρούς ξεστομίζει η ηγεσία του υπ. Παιδείας, αλλά με το ότι φοβούνται να έρθουν σε ευθεία αντιπαράθεση με ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας, που στο πρόσφατο παρελθόν έχει στραπατσάρει τη μούρη πολλών υπουργών και κυβερνήσεων. Αναγνωρίζουν την εκρηκτική κατάσταση που υπάρχει κάτω από τη φαινομενική αδιαφορία των φοιτητών - και φοβούνται ότι αυτή τη φορά ένα ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος ή της νεολαίας γενικότερα θα συμπαρασύρει ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας, που στενάζουν από τα συνεχή μνημόνια και μέτρα.

Η κατάσταση αυτή όμως δεν πρέπει να μας ξεγελά: αργά ή γρήγορα ο νόμος θα κατέβει και η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Απλά η κυβέρνηση, οι ντόπιοι και ξένοι εντολείς της, προσπαθούν να βρουν το ευνοϊκότερο γι' αυτούς χρονικό σημείο. Γι'

αυτό και δεν πρέπει να αρκούμαστε στην πρόβλεψη ότι η απόπειρα ψήφισης του νέου νόμου-πλαίσιο θα φέρει ένα νέο ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος, αλλά με την καθημερινή μας παρέμβαση να βελτιώνουμε τους όρους με τους οποίους αυτό θα ξεσπάσει. Το τελευταίο είναι ιδιαίτερα σημαντικό, αν αναλογιστούμε την «κοιλιά» του φοιτητικού κινήματος το τελευταίο διάστημα, η οποία αποτυπώνεται στις ελάχιστες αποφάσεις γενικών συνελεύσεων για συμμετοχή στις πρόσφατες φοιτητικές και πανεκπαιδευτικές πορείες και τη μικρή συμμετοχή φοιτητών σ' αυτές.

Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη** (ΣΣΠ) έχει ξεκινήσει καμπάνια ενημέρωσης των φοιτητών για το τι θα σημάνει ο νέος νόμος-πλαίσιο για τη δημόσια παιδεία, τα πτυχία, το επίπεδο μόρφωσης, το φοιτητικό κίνημα και την κοινωνία γενικότερα - αλλά και πως μπορούμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά. Παράλληλα προσπαθούμε να κάνουμε όσο πιο σαφές γίνεται ότι δεν κινδυνεύουμε μόνο από το νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου αλλά κυρίως από τα μνημόνια και την καπιταλιστική κρίση. Γι' αυτό και ως φοιτητικό κίνημα δεν θα πρέπει να περιμένουμε απλώς το νομοσχέδιο αλλά να οργανωθούμε και να παλέψουμε για την κατάργηση του μνημονίου και των υπόλοιπων βάρβαρων μέτρων της κυβέρνησης και της τρόικας!

Η κυβέρνηση μπορεί να είναι αδύναμη, μισητή στο σύνολο των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, αλλά ταυτόχρονα είναι και γαντζωμένη

στην εξουσία, γιατί απλά εφαρμόζει αυτό που απαιτεί η σωτηρία του ελληνικού καπιταλισμού, αυτό που θέλουν οι δανειστές και τοκογλύφοι και κυρίως οι ευρωπαϊοί τραπεζίτες. Έτσι, δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα μεμονωμένο νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά αντίθετα την εφαρμογή του μνημονίου στην εκπαίδευση. Η απόσυρση του νομοσχεδίου ή -αν ψηφιστεί- η απόρριψή του, θα σημάνει και το τέλος του μνημονίου, το τέλος αυτής της κυβέρνησης και θα δημιουργήσει ένα τεράστιο πρόβλημα στην αστική τάξη και τα αρπακτικά της τρόικας. Συνεπώς η μάχη που έχουμε μπροστά μας ενάντια στο νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου δεν θα είναι καθόλου απλή.

Οι φοιτητές και η νεολαία γενικότερα δεν πρέπει να φοβούνται την κυβέρνηση (...όπως το θεριό το Γιάννη!), αλλά να αναλογιστούν ότι ένα ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος θα πραγματοποιηθεί μέσα σε μια ιδιαίτερα ευνοϊκή συγκυρία για τους αγώνες στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια, καθώς εδώ και ενάμισι χρόνο έχουμε το μεγαλύτερο απεργιακό κύμα των τελευταίων 40 χρόνων στην Ελλάδα, που ήδη δίνει τη σκυτάλη σ' ένα δεύτερο, πιο μαχητικό, ενώ παράλληλα βιώνουμε το ξύπνημα από πολυετή λήθαργο των φοιτητικών κινήματων σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, την άνοδο των εργατικών αγώνων (Ισπανία, Πορτογαλία, Γαλλία, Βρετανία, Γερμανία κα.) καθώς και την έκρηξη της αραβικής επανάστασης.

Γιώργος Θ.

(Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

Να μην κλείσει/συγχωνευτεί κανένα σχολείο

Στα μέσα Μάρτη το Υπ. Παιδείας έδωσε στη δημοσιότητα τον κατάλογο των σχολείων Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που συγχωνεύονται/καταργούνται. 1.523 σχολεία στην Πρωτοβάθμια συγχωνεύονται σε 672 σχολεία και 410 σχολεία στη Δευτεροβάθμια συγχωνεύονται σε 205 σχολεία. Στα σχολεία αυτά δεν συμπεριλαμβάνεται η Τεχνική Εκπαίδευση, γιατί αυτά θα ανακοινωθούν μετά το Πάσχα μαζί με τις προτάσεις του υπουργείου για τη νέα δομή της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης.

Ο αριθμός των σχολείων που συγχωνεύονται/καταργούνται είναι για πρώτη φορά τόσο μεγάλος. Γίνεται φανερό ότι οι στόχοι του Υπουργείου δεν είναι παιδαγωγικοί, αλλά μέσα στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης και του μνημονίου καταργούνται ολόκληρα τμήματα της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης για να εξοικονομηθούν χρήματα από τη μείωση του προσωπικού και των λειτουργικών δαπανών. Κείμενο ειδικής ομάδας της Τρόικας και του Υπουργείου αποκαλύπτει την πρόθεσή τους να φτιάξουν έναν διαρκή μηχανισμό κλεισίματος και συγχωνεύσεων σχολείων που θα λειτουργεί και τα επόμενα χρόνια. Τα κριτήρια σχετίζονται με τη διαδικασία αυτοαξιολόγησης που ήδη το Υπουργείο επιχειρεί να εφαρμόσει πιλοτικά. Οι συγχωνεύσεις και καταργήσεις σχολείων θα είναι μια διαρκής διαδικασία δίχως τελειωμό.

Οι συνέπειες θα είναι βαριές για μαθητές, εκπαιδευτικούς, γονείς και συνολικά το δημόσιο - δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Στο βωμό της εξοικονόμησης χρημάτων αγνοούνται παντελώς βασικές παιδαγωγικές αρχές όταν δεκάδες χιλιάδες παιδιά, και ιδιαίτερα στις υποβαθμισμέ-

νες και απομακρυσμένες περιοχές, θα εξαναγκαστούν σε εξοντωτικές μετακινήσεις που δεν θα ξεπερνούν «τα 45 λεπτά για τη δευτεροβάθμια και τα 30 λεπτά για την πρωτοβάθμια» όπως υπόσχεται το Υπουργείο. Πόσο παιδαγωγικό μέτρο είναι άραγε γι αυτούς τους μαθητές να χάνουν τον ελεύθερο χρόνο τους για να μετακινούνται καθημερινά δεκάδες χιλιόμετρα ή να διανύουν πεζοί δρόμους επικινδύνους για την ασφάλειά τους; Ακόμη στις υποβαθμισμένες περιοχές ή περιοχές με ιδιαίτερες συνθήκες θα διογκωθεί η ήδη αυξημένη μαθητική διαρροή και θα πετάξουν ολόκληρα κομμάτια της νεολαίας εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας. Το σύνολο των μαθητών θα στοιβαχτούν σε τμήματα το λιγότερο 30 παιδιών για Β' /θμια και 25 για την Α' /θμια χειροτερεύοντας την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Οι συγχωνεύσεις στις περισσότερες περιπτώσεις οδηγούν σε σχολικά συγκροτήματα-μαμούθ στο πλαίσιο του λεγόμενου «νέου Λυκείου». Η συγκέντρωση μαθητών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη λειτουργία πολλαπλών κατευθύνσεων-επιλογών, που σημαίνει κατακερματισμό των αναλυτικών προγραμμάτων και αντικατάσταση της σφαιρικής γνώσης με χρηστικές δεξιότητες, προσαρμοσμένες στο μοντέλο του «απασχολήσιμου» εργαζόμενου-δουλοπάροικου.

Ταυτόχρονα, χάνονται πανελλαδικά χιλιάδες οργανικές θέσεις, που σε συνδυασμό με την αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών, με την αύξηση των συνταξιοδοτήσεων (λόγω του νέου ασφαλιστικού) και με τους σχεδόν μηδενικούς διορισμούς (1 πρόσληψη για 7 αποχωρήσεις) θα οδηγήσουν τους εκπαιδευτικούς σε εργασιακή περιπλάνηση, σε εξοντωτικές εργασιακές συνθήκες, σε κατακόρυφη αύξηση των

ελαστικών μορφών εργασίας και θα ανοίξουν το δρόμο για μαζικές απολύσεις. Στην ίδια κατεύθυνση της εργασιακής εξαθλίωσης των εκπαιδευτικών κινούνται οι υποχρεωτικές μετακινήσεις «πλεοναζόντων» εκπαιδευτικών σε άλλους νομούς, ακόμα και εκτός της περιφέρειάς τους!

Η οικονομική υπαγωγή των σχολείων στους υπερχρεωμένους δήμους θα οδηγήσει σύντομα στην επιβολή διδασκτρών είτε άμεσα είτε έμμεσα μέσω αυξήσεων των δημοτικών τελών. Το κόστος λειτουργίας των σχολείων και τα μεταφορικά θα επιβαρύνουν τους γονείς, που θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη προκειμένου να μάθουν τα παιδιά τους γράμματα. Η κατάσταση φέτος επιδεινώθηκε από την περικοπή της κρατικής επιδότησης για τις λειτουργικές δαπάνες των σχολείων από 60% έως 80% και έχει οδηγήσει πολλά σχολεία σε αδυναμία κάλυψης των πιο βασικών αναγκών.

Είναι όσο ποτέ άλλοτε επιτακτική ανάγκη να οργανώσουμε τους αγώνες μας, χωρίς να περιμένουμε την σωτηρία από κανέναν άλλο. Έναν μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα διάρκειας ενάντια στις καταργήσεις/συγχωνεύσεις σχολείων. Να απαιτήσουμε να μη γίνουν συγχωνεύσεις/κλεισίματα σχολείων και να καλύψει το κράτος τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις του προς τα σχολεία. Κανένας γονέας να μην πληρώσει για την μετακίνηση των μαθητών και για τη λειτουργία των σχολείων.

Η παρέμβασή μας

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών από τη στιγμή πήρε την πρωτοβουλία και κάλεσε εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές στην δημιουργία επιτροπών αγώνα ενάντια στις καταργήσεις/συγχωνεύσεις σχολείων στη Δυτική Θεσσαλονίκη. Με πρω-

τοβουλία των επιτροπών συγκλήθηκαν συνελεύσεις συλλόγων γονέων, έγιναν επισκέψεις και μοιράσματα προκηρύξεων σε συλλόγους διδασκόντων και στους μαθητές κυρίως των σχολείων που συγχωνεύονται, ενημέρωσαν για τις δραματικές επιπτώσεις των συγχωνεύσεων/καταργήσεων σχολείων στα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών, στα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών και στα εισοδήματα των γονιών. Οι επιτροπές αυτές κατάφεραν να συμβάλλουν σημαντικά στην οργάνωση πετυχημένων κινητοποιήσεων όπως αποχές-καταλήψεις σχολείων, κλεισίματα δρόμων, παραστάσεις διαμαρτυρίας, παρεμβάσεις στις μαθητικές παρελάσεις, διαδηλώσεις στο Γαλάτσι στην Αθήνα και στους Αμπελόκηπους στη Θεσσαλονίκη. Αυτό, όπως ήταν φυσικό, οδήγησε αρκετούς δήθεν συμπαραστάτες των κινητοποιήσεων (όπως συνδικαλιστές που πρόσκυνται στο ΠΑΣΟΚ και την ΝΔ, διευθυντές σχολείων, ο Δήμαρχος Αμπελοκήπων-Μενεμένης κ.α.) να προσπαθούν να κατευνάσουν την αγανάκτηση και να υποσκάπτουν την όποια κινητοποίηση με διαβεβαιώσεις για δήθεν δεσμεύσεις ότι θα συγχωνευτούν μόνο κάποια σχολεία που «τελικά ίσως να έπρεπε να συγχωνευτούν» ή με απειλές προς τους μαθητές ότι θα «μείνουν από απουσίες». Όμως οι επιτροπές αγώνα συνεχίζουν την δράση τους και σταθερές στο αρχικό αίτημα να μην κλείσει ή συγχωνευτεί κανένα σχολείο θα οργανώσουν ενωτικούς, αποφασιστικούς, ριζοσπαστικούς και αυτοοργανωμένους αγώνες για να σώσουμε τα σχολεία μας και τη δημόσια εκπαίδευση. Τέλος, είναι σημαντικό και απαραίτητο ο αγώνας αυτός να συνεχιστεί και να ενωθεί με τις υπόλοιπες κινητοποιήσεις πανελλαδικά.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Σωματείο Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών

Κάτω τα χέρια από τα σχολεία

Άμεση καταβολή των δεδουλευμένων

Δύο ήταν οι κύριοι άξονες της παρέμβασης του Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών (ΣΕΑΕ) το τελευταίο διάστημα: το κλείσιμο των σχολείων μέσω συγχωνεύσεων/καταργήσεων και η καταβολή των αποδοχών σε ωρομίσθιους και αναπληρωτές εκπαιδευτικούς, που εργάζονται στα δημόσια ΙΕΚ, την πρωτοβάθμια και την δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις των σχολείων που προωθεί το υπουργείο Παιδείας αφορούν, σε πρώτη φάση, 1.933 σχολεία. Το πρωτοφανές αυτό νούμερο πρόκειται να αυξηθεί κι άλλο μιας και αναμένεται να κλείσουν πάνω από τα μισά Επαγγελματικά Λύκεια. Το Σωματείο μας από την πρώτη στιγμή, αντιλαμβανόμενο τις επιπτώσεις αυτής της πολιτικής στα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και στα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών, συμμετείχε σε σειρά κινητοποιήσεων ενάντια στο κλείσιμο των σχολείων: εξορμήσεις-παρεμβάσεις κυρίως στα σχολεία που έχουν μπει στο στόχαστρο του Υπ. Παιδείας, Πανελλαδικές Παραστάσεις Διαμαρτυρίας στις Περιφερειακές Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, Πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια στις 23 και 30 Μάρτη σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Ακόμη συμβάλλαμε στη δημιουργία Επιτροπών Αγώνα ενάντια στις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων, με την συμμετοχή μαθητών, γονιών και εκπαιδευτικών (βλ. και άρθρο *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*, σελ. 4).

Ταυτόχρονα με τις συγχωνεύσεις, το Σωματείο έχει δώσει αυτήν την περίοδο μεγάλη βαρύτητα και δυνάμεις, ώστε να καταβληθούν οι αποδοχές των εκπαιδευτικών που εργάζονται στα δημόσια ΙΕΚ και παραμένουν απλήρωτοι από τον Φεβρουάριο του 2008. Μετά την κατάργηση του Οργανισμού Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης (ΟΕΕΚ) που είχε την εποπτεία των δημόσιων ΙΕΚ έμεινε έωλο το χρέος του οργανισμού, που μόνο για την καταβολή των αποδοχών στους εκπαιδευτές ξεπερνά τα 40 εκ. ευρώ. Μετά και από πιέσεις του Σωματείου το χρέος του ΟΕΕΚ ανέλαβε τελικά το Υπουργείο

Παιδείας. Αυτό απέτρεψε προσωρινά τον κίνδυνο παραγραφής του χρέους, αλλά δεν αποτελεί εγγύηση για την πληρωμή των εργαζομένων. Προχωρήσαμε στη δημιουργία ανοιχτών επιτροπών αγώνα του ΣΕΑΕ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στην οποία μετέχουν αρκετοί συνάδελφοι που εργάζονται στα ΙΕΚ. Η δράση των επιτροπών μέχρι τώρα είχε σαν αποτέλεσμα να αναγκαστεί το Υπουργείο Παιδείας να μεταβιβάσει το αίτημα πληρωμής στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Κατόπιν πραγματοποιήθηκαν τρεις παραστάσεις διαμαρτυρίας στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους από όπου τελικά στις 22 Μαρτίου λάβαμε διαβεβαίωση ότι οι απαιτούμενες διαδικασίες από την πλευρά του Γενικού Λογιστηρίου, έχουν ήδη γίνει και πλέον ο αποκλειστικός μοναδικός υπεύθυνος για την περαιτέρω καθυστέρηση της καταβολής των δεδουλευμένων είναι το Υπουργείο Παιδείας. Στις 29 Μαρτίου ακολούθησε διαμαρτυρία στο Υπουργείο Παιδείας προκειμένου να μας δοθεί το ακριβές χρονοδιάγραμμα των πληρωμών. Εκπρόσωπος του γραφείου της αναπληρώτριας υπουργού ανακοίνωσε στην συνάντηση ότι η Διεύθυνση Οικονομικών του Υπουργείου έχει αρχίσει ήδη την εκκαθάριση των φακέλων των ΙΕΚ και η διαδικασία προβλέπεται να ολοκληρωθεί σε 4 μήνες περίπου από τώρα. Κατόπιν οι αποφάσεις αυτές θα διαβιβαστούν στις αρμόδιες αρχές ώστε να εγκριθούν και μετά να αρχίσει η πληρωμή. Άλλο μισό χρόνο θα χρειαστεί εν ολίγοις το κράτος για να πληρώσει τους απλήρωτους καθηγητές των δημόσιων ΙΕΚ.

Η εξέλιξη αυτή δεν είναι καθόλου καθησυχαστική μιας και η κυβέρνηση μετά και την ψήφιση του 4ου μνημονίου θα προχωρήσει σε βίαιες περικοπές. Για τον λόγο αυτό **προχωράμε άμεσα σε συνελεύσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη με σκοπό την διοργάνωση πανελλαδικής κινητοποίησης στο Υπ. Παιδείας μετά το Πάσχα.**

■ *Παπαγιάννης Γιώργος,*
μέλος του Δ.Σ. του ΣΕΑΕ

Από την δράση μας

VODAFONE

Επιτυχημένη η απεργία στις 24 Μάρτη

Με μια επιτυχημένη 24ωρη απεργία στις 24 Μάρτη απάντησε το επιχειρησιακό Σωματείο των εργαζομένων στη Vodafone στην προσπάθεια της διοίκησης να περάσει σε σειρά απολύσεων, ξεκινώντας από την εξώθηση συναδέλφων σε «οικειοθελείς παραιτήσεις». Πρόκειται για συνηθισμένη τακτική των εταιριών στις τηλεπικοινωνίες (για να μην εμφανίζονται ότι απολύουν), αφού έχουν προετοιμάσει το έδαφος με στημένες «αξιολογήσεις» των εργαζομένων για «χαμηλή απόδοση». Παράλληλα, θέσεις εργασίας χάνονται με τη μετατροπή ιδιόκτητων καταστημάτων σε φραντσαίζ. Έτσι, το τελευταίο 5μηνο έχουν χαθεί στη Vodafone περίπου 100 θέσεις εργασίας.

Ήταν η πρώτη φορά που το Σωματείο προχώρησε σε πιο δυναμική οργάνωση απεργίας, με απεργιακές φρουρές σε όλα τα κεντρικά κτίρια της εταιρίας στην Αθήνα, όπου είχε την αλληλεγγύη εργαζομένων και συνδικαλιστών από άλλα σωματεία του κλάδου (Wind, Intracom, Nokia Siemens, OTE) αλλά και ευρύτερα. Η περιφρούρηση ήταν καθοριστική για την επιτυχία της κινητοποίησης, πράγμα που έγινε κατανοητό από τους εργαζόμενους, γι αυτό δεν υπήρχαν φαινόμενα σύγκρουσης συναδέλφων με τις απεργιακές φρουρές. Είχε άλλωστε προετοιμαστεί από τις προηγούμενες μέρες με ανακοινώσεις του Σωματείου και περιοδείες στους χώρους δουλειάς, παρά τα διαρκή εμπόδια που βάζει σ' αυτό η διοίκηση. Αν και μόνο μερικές δεκάδες συνάδελφοι έκαναν το βήμα να συμμετέχουν ενεργά στις απεργιακές φρουρές, στην επιτυχία της περιφρούρησης βοήθησε αποφασιστικά η διάθεση των ίδιων των εργαζομένων, οι οποίοι ήταν έτοιμοι να στηρίξουν την απεργία του Σωματείου ως την δίκαιη και αναγκαία απάντηση μπροστά στην απειλή των μαζικών απολύσεων. Η συμμετοχή στην απεργία ξεπέρασε το 70% πανελλαδικά, ενώ στα περιφρουρούμενα κτίρια ήταν σχεδόν καθολική. Δεκάδες συνάδελφοι απήγγησαν και στα κτίρια όπου δεν ήταν επιβεβλημένο να υπάρχει περιφρούρηση. Κεντρικά κτίρια και υπηρεσίες νέκρωσαν, τα τηλεφωνικά κέντρα δούλεψαν μόνο με προσωπικό ασφαλείας και οι τεχνικές διευθύνσεις πάγωσαν όλες τις εργασίες τους. Αυτή η επιτυχία είναι ακόμα μεγαλύτερη αν συνυπολογιστεί ότι δεν εργάστηκαν ούτε οι εκατοντάδες επικοινωνιαζόμενοι συνάδελφοι από άλλες εταιρίες: η διοίκηση υπολόγιζε να τους χρησιμοποιήσει για το σπάσιμο της απεργίας, αυτό όμως δεν «έπιασε» καθώς οι περισσότεροι -κατανοώντας τα κοινά προβλήματα- στήριξαν όπως μπορούσαν την προσπάθεια του Σωματείου να «κρατήσει» την απεργία. Με παρέμβαση του Σωματείου, δεν πέρασαν τις επόμενες μέρες οι απειλές από προϊστάμενους προς αυτούς τους συναδέλφους ότι δεν θα πληρωθούν τη μέρα της απεργίας, (παρότι ο τυπικός εργοδότης τους δεν είναι η Vodafone).

Η διοίκηση της Vodafone είχε μεθοδεύσει τη δημιουργία ενός σκληρού απεργοσπαστικού μηχανισμού, ιδιαίτερα σε συγκεκριμένα σημεία και με διαρκείς πιέσεις στους εργαζόμενους της Εξυπηρέτησης Πελατών, όπου σχεδιάζει τις πιο άμεσες «εκκαθαρίσεις». Αρχικά προσπάθησε να κουβαλήσει συναδέλφους για δουλειά από τα χαράματα, αλλάζοντας παράνομα το ωράριό τους, όμως οι εργαζόμενοι δεν το αποδέχτηκαν. Με την παρουσία και ανοιχτή καθοδήγηση υψηλόβαθμων στελεχών της Διεύθυνσης Προσωπικού και της Διεύθυνσης Ασφάλειας-που «ξαφνικά» μεταφέρθηκαν από τον κανονικό χώρο εργασίας τους εκεί που ήθελε η διοίκηση να σπάσει την απεργία-, προϊστάμενοι σε διատεταγμένη υπηρεσία έκαναν σειρά επιθέσεων στις απεργιακές φρουρές, με προπηλακισμούς και χυδαίες βρισιές. Φτάνοντας στο σημείο να κουβαλάνε σκάλες για να περάσουν μέσα στα κτίρια εργαζόμενοι πηδώντας μάντρες! Η αποφασιστική αντιμετώπιση αυτής της απεργοσπασίας ήταν ένα πολύτιμο μάθημα για όλους τους συναδέλφους και συναγωνιστές στην περιφρούρηση, αλλά και για να μην περάσει ο τσαμπουκάς της διοίκησης.

Μετά τις 48ωρες απεργίες στην Intracom, την απεργία στην Cosmote, τις διαρκείς κινητοποιήσεις του προηγούμενου μήνα στη Wind, η απεργία στη Vodafone είναι καλό βήμα για την οργάνωση της αντίστασης των εργαζομένων στις τηλεπικοινωνίες, που βρίσκονται αντιμέτωποι απολύσεις και μειώσεων μισθών. Το Σωματείο βγαίνει πιο ώριμο και δυνατό και οι εργαζόμενοι με τις πρώτες εμπειρίες της σκληρής σύγκρουσης που έχουμε μπροστά μας. Η οργάνωση αυτής της μάχης, με τη σύγκλιση των σωματείων και των αντιστάσεων σε όλες τις εταιρίες του κλάδου, είναι το επόμενο βήμα, που δεν πρέπει να καθυστερήσει.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
σε Τηλεπικοινωνίες - Πληροφορική

Πορτογαλία

Ένα βήμα από το στόμα του λύκου

Στις 23 Μάρτη η πορτογαλική κυβέρνηση του Ζοζέ Σόκρατες και του Σοσιαλιστικού Κόμματος (Σ.Κ.) αναγκάστηκε να παραιτηθεί, καθώς το νέο πακέτο μέτρων που προωθούσε δεν πέρασε από το κοινοβούλιο. Έτσι, η Πορτογαλία οδηγείται σε εκλογές μέσα στο επόμενο δίμηνο, την ίδια στιγμή που η δραματική επιδείνωση της οικονομίας της και οι επιθέσεις της συμμορίας των διεθνών τοκογλύφων οδηγούν τους Πορτογάλους εργαζόμενους στην κόλαση του μηχανισμού Δ.Ν.Τ.-Ε.Ε.

Το Σ.Κ. είχε αναδειχθεί πρώτο κόμμα στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2009, χωρίς όμως να έχει απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο. Ωστόσο, σχημάτισε κυβέρνηση μειοψηφίας και όλο αυτό το διάστημα ουσιαστικά κυβερνούσε με την ανοχή του δεξιού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (Σ.Δ.Κ.). Τον τελευταίο ένα χρόνο η κυβέρνηση πέρασε τρία διαδοχικά πακέτα σκληρών αντεργατικών μέτρων, στο όνομα της σωτηρίας του πορτογαλικού καπιταλισμού από την κρίση. Τα μέτρα περιλαμβάνουν μείωση 5% στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, μεγάλη αύξηση της φορολογίας (έμμεσης και άμεσης), πάγωμα των συντάξεων και μεγάλες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες και παροχές, ιδιαίτερα όσον αφορά την παιδεία, την υγεία και τα επιδόματα ανεργίας. Το τέταρτο πακέτο μέτρων, που απορρίφθηκε από το σύνολο της αντιπολίτευσης, προβλέπει νέες αυξήσεις φόρων, νέες περικοπές στις κρατικές δαπάνες και κυρίως μια τρομερή επίθεση στις εργασιακές σχέσεις, με πλήρη απορρύθμιση και ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας και διευκόλυνση των απολύσεων. Η στρατηγική του Σ.Δ.Κ. ήταν απλή: στήριξε πλήρως το πρόγραμμα λιτότητας, αφήνοντας την κυβέρνηση Σόκρατες να επωμιστεί το πολιτικό κόστος και την οργή των εργαζομένων και, όταν έκρινε ότι η νίκη του στις επερχόμενες εκλογές θα ήταν σχεδόν βέβαιη, απέρριψε δήθεν το νέο πακέτο μέτρων και έριξε την κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή βέβαια, έχει ήδη δεσμευτεί στην Ε.Ε. ότι αφού καταλάβει την εξουσία θα πάρει ακόμα πιο σκληρά μέτρα.

Όπως και στην Ελλάδα, όλα αυτά τα μέτρα, που πάρθηκαν υποτίθεται για να αποτρέψουν την προσφυγή της Πορτογαλίας στο μηχανισμό «στήριξης» Δ.Ν.Τ. - Ε.Ε. και την επιβολή ενός μνημονίου, όχι μόνο δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, αλλά χειροτερεύουν συνεχώς την κατάσταση και φέρνουν το μηχανισμό όλο και πιο κοντά. Το δημόσιο χρέος ξεπέρασε το 80% του ΑΕΠ, ενώ το έλλειμμα για το 2010 εκτιμάται ότι κυμάνθηκε στο 8,6%, ενώ ο στόχος ήταν 7,3%. Ένα ιδιαίτερα αρνητικό στοιχείο της πορτογαλικής οικονομίας (όπως και της ισπανικής) είναι το μεγάλο ιδιωτικό χρέος (νοικοκυριών και επιχειρήσεων), που υπολογίζεται γύρω στο 220% του ΑΕΠ (σχεδόν διπλάσιο του αντίστοιχου ελληνικού). Όλα αυτά έχουν οδηγήσει σε μια εκρηκτική αύξηση του κόστους δανεισμού του πορτογαλικού δημοσίου, καθώς το επιτόκιο των 10ετών ομολόγων ξεπέρασε το 8%, ενώ μόλις στις αρχές του 2010 ήταν 4% (!). Το 40% του πορτογαλικού δημοσίου χρέους βρίσκεται στα χέρια ισπανικών τραπεζών, οι οποίες θα τιναχτούν στον αέρα αν η Πορτογαλία καταρρεύσει. Έτσι, η κρίση είναι εύκολο να μεταδοθεί στον επόμενο «αδύναμο κρίκο», την Ισπανία, γεγονός που θα δημιουργήσει νέα τεράστια προ-

βλήματα για το ευρώ και την Ε.Ε., καθώς πρόκειται για την τέταρτη μεγαλύτερη οικονομία της ευρωζώνης και το μεγαλύτερο μέρος του δημόσιου χρέους της βρίσκεται στα χέρια γερμανικών τραπεζών.

Η αντίδραση των Πορτογάλων εργαζομένων απέναντι στην τρομερή επίθεση που δέχονται οδήγησε στην κήρυξη γενικής απεργίας στις 24 Νοέμβρη 2010, για πρώτη φορά μετά το 1988. Η συμμετοχή των εργαζομένων ήταν σχεδόν καθολική και η χώρα παρέλυσε, ιδιαίτερα στους τομείς των συγκοινωνιών, των λιμανιών, της

υγείας και της παιδείας, αλλά και στους πιο σημαντικούς βιομηχανικούς τομείς και στις τράπεζες. Στις απεργιακές συγκεντρώσεις συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες. Το τελευταίο διάστημα, σημαντικές κινητοποιήσεις σε όλη σχεδόν τη χώρα οργανώνονται από την κίνηση μιας ομάδας νέων που δημιουργήθηκε στο διαδίκτυο μέσω του Facebook, με το όνομα «Διαμαρτυρία μιας γενιάς σε απόγνωση». Η κίνηση αυτή θυμίζει ανάλογες πρωτοβουλίες της νεολαίας που προηγήθηκαν των εξεγέρσεων στην Αίγυπτο και άλλες αραβικές χώρες.

Ωστόσο, οι αδυναμίες του πορτογαλικού εργατικού κινήματος παραμένουν μεγάλες και οφείλονται πρώτιστα στο γεγονός ότι τα συνδικάτα ελέγχονται είτε από το Σ.Κ. είτε από τη ρεφορμιστική αριστερά, δηλαδή το Κ.Κ. Πορτογαλίας και το Μπλοκ της Αριστεράς. Οι δυνάμεις αυτές δεν κάνουν το παραμικρό για να οργανώσουν την αντίσταση των εργαζομένων ενάντια στην αντεργατική λαίλαπα και περιορίζουν τους αγώνες σε κοινοβουλευτικά και «θεσμικά» πλαίσια, δίνοντας έμφαση σε κινήσεις όπως η προσφυγή στο συνταγματικό δικαστήριο για να κριθεί αντισυνταγματική η μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Ιδιαίτερα το Μπλοκ της Αριστεράς ακολουθεί πολιτική ξεκάθαρα προδοτική για τα συμφέροντα των εργαζομένων, παρότι το μεγαλύτερο μέρος της ηγεσίας του προέρχεται από το πρώην τμήμα της 4ης Διεθνούς στην Πορτογαλία. Οι βουλευτές του ψήφισαν στο κοινοβούλιο την έγκριση του «μηχανισμού στήριξης» για την Ελλάδα, ενώ το αποκορύφωμα ήταν η κοινή υποψηφιότητα με το Σ.Κ. στις εκλογές για Πρόεδρο της Δημοκρατίας του περασμένου Γενάρη στο πρόσωπο του Μανουέλ Αλέγκρε. Οι δικαιολογίες που πρόεβαλε η ηγεσία του Μπλοκ ήταν ότι ο Αλέγκρε διαφωνεί με την πολιτική του Σ.Κ. (είναι κάτι αντίστοιχο με τους δικούς μας «αντιμνημονιακούς» τύπου Δημαρά και Μητρόπουλου) και ότι ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να περάσει στο δεύτερο γύρο (!). Τελικά ούτε αυτό έγινε, καθώς ο κοινός υποψήφιος των «δημοκρατικών δυνάμεων» συνεντρίβη από τον πρώτο γύρο από τον υποψήφιο της δεξιάς Καβάκο Σίλβα. Οι εξελίξεις αυτές είναι άλλη μια απόδειξη για τις τραγικές συνέπειες της εγκληματικής πολιτικής της ηγεσίας της κατ' όνομα μόνο πλέον 4ης Διεθνούς να διαλύει τα εθνικά της τμήματα μέσα σε «πλατιά αντικαπιταλιστικά» μορφώματα. Από την άλλη πλευρά, οι δυνάμεις της πορτογαλικής άκρας αριστεράς είναι πολύ αδύναμες και επιπλέον οι περισσότερες από αυτές ακολουθούν λανθασμένες τακτικές συνεργασίας με το Μπλοκ ή το Κ.Κ. Είναι επιτακτική πλέον ανάγκη να τις εγκαταλείψουν και να προσπαθήσουν με όλες τους τις δυνάμεις για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, κάτι που είναι και η μόνη ελπίδα των Πορτογάλων εργαζομένων.

στον κόσμο...

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Περισσότεροι από 200.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους των γερμανικών πόλεων στις 26/3 απαιτώντας το οριστικό κλείσιμο των πυρηνικών εργοστασίων της χώρας. Συμμετείχαν όλες οι πολιτικές δυνάμεις, ακόμα και η επίσημη αντιπολίτευση και οι θρησκευτικές οργανώσεις, πιεζόμενες από την οργή των μαζών. Η ορμή και το μέγεθος της διαδήλωσης δείχνει ότι ξαναγεννιέται το αντιπυρηνικό κίνημα του 1980-1990. Ωστόσο η γερμανική εταιρία πυρηνικής ενέργειας ΕΟΝ απείλησε ότι θα επέλθει μπλακ άουτ σε εκατοντάδες χιλιάδες κατοικίες των μεγάλων γερμανικών πόλεων και έτσι η Μέρκελ αναγκάστηκε να αποσύρει την απόφαση για το προσωρινό κλείσιμο των πυρηνικών εργοστασίων.

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Οι αγρότες του Κούλον Πρόγκο, της «Κερατέας της Ινδονησίας» αγωνίζονται από το 2007 ενάντια στην εκμετάλλευση ενός ορυχείου σιδηρομεταλλεύματος, που θα ξεσπιτώσει 10.000 κατοίκους και θα φέρει μεγάλη οικολογική καταστροφή σ' αυτήν την παράκτια περιοχή-φιλέτο της Κεντρικής Ιάβας. Επανειλημμένα έχουν καταστρέψει μηχανήματα, αυτοκίνητα και γραφεία της εταιρίας εξόρυξης (του αυστραλιανών συμφερόντων κολοσσού Indo Mines) και πραγματοποίησαν μαζικές διαδηλώσεις. Στις 7/3 700 αστυνομικοί με αντλίες νερού, δακρυγόνα και όπλα εισέβαλαν στο χωριό. Η PPLP-KP (Ένωση Καλλιεργητών της Παράκτιας Ζώνης-Κούλον Πρόγκο), το βασικό όργανο αυτοοργάνωσης των κατοίκων, απευθύνει διεθνή έκκληση για βοήθεια.

ΚΡΟΑΤΙΑ- ΠΟΛΩΝΙΑ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Πολλές μαζικές ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις αυξήσεις τιμών ξέσπασαν στην Ανατολική Ευρώπη τους τελευταίους μήνες. Στην Κροατία πάνω από 10.000 εργαζόμενοι, φοιτητές και συνταξιούχοι συγκεντρώθηκαν στις 22/3 στην κεντρική πλατεία του Ζάγκρεμπ και διαδήλωσαν στα κεντρικά γραφεία του κυβερνώντος κόμματος HDZ (Κροατική Δημοκρατική Ένωση) απαιτώντας την παραίτηση της κυβέρνησης. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε πολλές άλλες πόλεις της χώρας. Ο πρωθυπουργός Γιαντράνκα Κοσόρ είχε δεσμευτεί για την προκήρυξη εκλογών στο τέλος του 2011, αλλά τώρα υποστηρίζει πως δεν θέλει «να θέσει σε κίνδυνο την προσπάθεια της Κροατίας να ενταχθεί στην Ε.Ε.». Η απέχθεια των Κροατών για την άκρως διεφθαρμένη κυβέρνηση, με την ανεργία να έχει εκτιναχθεί στο 20% και τους βασικούς τομείς της οικονομίας να έχουν ιδιωτικοποιηθεί, έχει ξεχειλίσει και μετατρέπεται σε κινητοποιήσεις.

Στις 18/3 οι νοσηλευτές της Πολωνίας, μετά από διαδήλωση κατέλαβαν το θεωρείο του κοινοβουλίου διαμαρτυρόμενοι για την τροποποίηση νόμου για την υγεία, που μεταβιβάζει τις δαπάνες των νοσοκομείων από την κεντρική κυβέρνηση στις τοπικές κυβερνήσεις. Το αποτέλεσμα θα είναι η εμπορευματοποίηση της υγείας, η συρρίκνωση των δαπανών και η κατάργηση των συμβάσεων των νοσηλευτών και των άλλων εργαζομένων στην Υγεία, που ήδη δουλεύουν με εξευτελιστικούς μισθούς και εργασιακές σχέσεις. Σε δεκάδες νοσοκομεία σε όλη τη χώρα οι εργαζόμενοι προχωρούν σε απεργίες. Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται επίσης οι ταχυδρόμοι και οι ανθρακωρύχοι, αλλά και το κίνημα των ενοικιαστών που παλεύει για τη δημόσια στέγαση και βοηθά όσους δεν μπορούν να πληρώνουν ενοίκιο να στεγαστούν. Μετά τη δολοφονία μιας αγωνίστριας από την Ένωση Ενοικιαστών Βαρσοβίας από τους παρακρατικούς, πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις και μπλόκοι των οργάνων της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Περίπου 20.000 βούλγαροι εργαζόμενοι βγήκαν στους δρόμους της Σόφιας διαμαρτυρόμενοι κατά των αυξήσεων στο πετρέλαιο, στο ρεύμα και στα βασικά καταναλωτικά προϊόντα - οι τιμές των οποίων είναι από τις υψηλότερες στην Ε.Ε.- αφού οδηγούν στην ισοπέδωση του βιοτικού επιπέδου του 48% του πληθυσμού. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις.

Συρία, Μπαχρέιν, Υεμένη Η εξέγερση εξαπλώνεται παρά την καταστολή

Πεδίο αιματηρών συγκρούσεων έχουν γίνει οι τρεις χώρες, που στενάζουν κάτω από απολυταρχικές δυναστείες. Στη δίνη των εξεγέρσεων του αραβικού κόσμου, τρομοκρατημένα τα καθεστώτα επέλεξαν να καταπιέζουν τα κύματα διαμαρτυρίας των καταπιεσμένων και υπερεκμεταλλυόμενων λαών τους.

Συρία

Από το 1963, η χώρα κυβερνείται με σιδερένιο χέρι από το κόμμα Μπαάθ του προέδρου Μπασάρ αλ Άσαντ και ισχύει στρατιωτικός νόμος. Το κόμμα του Άσαντ αντιπροσωπεύει τη μειονότητα των αλαουιτών (μόλις 20% του πληθυσμού). Το πολύπλοκο εκλογικό σύστημα διαιωνίζει τις θρησκευτικές διαιρέσεις ανάμεσα στο λαό. Οι ταραχές ξεκίνησαν στην πόλη Ντεράα στο νότο, όταν οι διαμαρτυρίες για την απελευθέρωση νέων που έγραφαν συνθήματα κατά της εκτεταμένης διαφθοράς αντιμετωπίστηκαν από την αστυνομία με βία και όπλα. Το αποτέλεσμα ήταν ακριβώς αντίθετο από ό,τι επεδίωκε το καθεστώς: οι διαδηλώσεις πολλαπλασιάστηκαν, μαζικοποιήθηκαν, επεκτάθηκαν σε άλλες πόλεις. Για πρώτη φορά έγιναν επιθέσεις σε δημόσια κτίρια, γραφεία του κυβερνώντος κόμματος και επιχειρήσεις των συγγενών του προέδρου. Ο απολύτος έλεγχος των μέσων ενημέρωσης δεν μπόρεσε να εμποδίσει τις πληροφορίες για τα ελικόπτερα και τις δυνάμεις ασφαλείας που βάλλουν εναντίον των διαδηλωτών, του πλήθους στις κηδείες των θυμάτων, ακόμα και των ασθενοφόρων, για τις δολοφονίες (γίνεται λόγος για πάνω από 60 νεκρούς και πολλούς τραυμα-

τίες) και τις συλλήψεις αντικαθεστωτικών. Το καθεστώς, χωρίς να περιορίσει την καταστολή, προσπαθεί να κερδίσει χρόνο υποσχόμενο μεταρρυθμίσεις, καταπολέμηση της διαφθοράς και της ανεργίας και άρση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, με τη δημιουργία επιτροπών που θα γνωμοδοτήσουν ως τα τέλη Απρίλη προκειμένου να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα. Είναι φανερό πως μοναδικός στόχος είναι η εκτόνωση της κατάστασης.

Υεμένη

Στην πάμφτωχη χώρα των 23 εκατομμυρίων, η διαφθορά έχει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Το καθεστώς του Αλί Αμντάλα Σάλεχ, που βρίσκεται 32 χρόνια στην εξουσία, με την αμέριστη στήριξη των ΗΠΑ, παραπαίει καθώς ο ένας μετά τον άλλο φύλαρχοι, πρεσβευτές, βουλευτές, υπουργοί και στρατιωτικοί τάσσονται με τους αντικαθεστωτικούς. Ο Σάλεχ όμως δεν φαίνεται διατεθειμένος να εγκαταλείψει την εξουσία. Αφενός σκληραίνει την καταστολή, έχοντας επιβάλλει στρατιωτικό νόμο, διώχνοντας τους ξένους δημοσιογράφους, κλείνοντας εφημερίδες και κανάλια, χτυπώντας στο ψαχνό τις διαδηλώσεις (τους 100 πλησιάζουν οι νεκροί, άγνωστος ο αριθμός των τραυματιών). Αφετέρου παρουσιάζεται «διαλλακτικός» και έτοιμος να υιοθετήσει προτάσεις των διαδηλωτών, έως ότου μπορέσει να ελέγξει την κατάσταση. Προτείνει επίμονα στην αντιπολίτευση - χωρίς να εισακούγεται - τη σύσταση κυβέρνησης εθνικής ενότητας, που θα εκλέξει επιτροπή εξέτασης της αλλαγής του Συντάγματος, υιοθέτηση νέου εκλογικού νόμου, δι-

εξαγωγή δημοψηφίσματος για την έγκρισή τους και εκλογές στα τέλη του 2011, οπότε και θα εγκαταλείψει ο ίδιος την εξουσία. Ιδιαίτερα επικίνδυνη είναι η πρόσφατη προσχώρηση του στρατηγού Αλί Μοχσέν αλ Αχμάρ στους αντικαθεστωτικούς. Πρόκειται για τον ισχυρότερο αξιωματικό του στρατού, μέχρι πρότινος στενότατο συνεργάτη του Σάλεχ, που μεταξύ άλλων ηγήθηκε της μακροχρόνιας, αιματηρής εκστρατείας εναντίον των σιτών Χούθι στο βορρά. Η αυτοαναγόρευση του σε υπερασπιστή των διαδηλωτών έγινε μόνο όταν ήταν φανερό το πολιτικό τέλος του Σάλεχ. Δεν υπάρχει αμφιβολία για το ρόλο που θα παίξει όταν οι ιμπεριαλιστές θα αναζητούν αντικαταστάτη του δικτάτορα.

Μπαχρέιν

Το εμιράτο του Μπαχρέιν (600.000 κάτοικοι), δημιουργήμα των ιμπεριαλιστών για να ελέγχουν τα τεράστια ενεργειακά αποθέματα, βρίσκεται στα χέρια ενός από τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα και στενότατου σύμμαχου των ΗΠΑ, της δυναστείας των αλ Χαλίφα, που κυβερνά από το 1783 (ο σημερινός πρωθυπουργός είναι θείος του μονάρχη και κυβερνά από το 1971). Οι διαδηλώσεις των αντικαθεστωτικών, που κι εδώ αποτελούνται από την καταπιεζόμενη σιιτική πλειοψηφία και έφτασαν στην κορύφωσή τους να συγκεντρώνουν 200.000 διαδηλωτές, απαιτούν παραίτηση της κυβέρνησης, τερματισμό των πολιτικών και κοινωνικών διακρίσεων, σύνταγμα και αντιπροσωπευτική Βουλή. Αντιμετωπίστηκαν από το καθεστώς (σουνιτικής προέλευσης) με πρωτοφανή αγριότητα: στρα-

τιωτικός νόμος, επιθέσεις με πυρά από ελικόπτερα και δυνάμεις ασφαλείας, πυρπολήσεις στρατοπέδων όπου συγκεντρώνονται οι διαδηλωτές, πυρά εναντίον ασθενοφόρων, ξυλοδαρμοί γιατρών και αποκλεισμοί νοσοκομείων κλπ. Πρόκειται για ιδιαίτερης στρατηγικής σημασίας περιοχή (φιλοξενεί τον 5ο αμερικανικό στόλο και αμερικανική αεροπορική βάση, επιτρέπει τον έλεγχο του Περσικού Κόλπου, των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών και των διαμετακομιστικών διαδρομών από τους Αμερικάνους, καθώς και τη διατήρηση μιας μόνιμης στρατιωτικής απειλής εναντίον του Ιράν). Γι' αυτό, με τον μανδύα του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου και με πρόσχημα την προστασία των πετρελαϊκών εγκαταστάσεων, πραγματοποιήθηκε εισβολή 2.000 στρατιωτών και 500 αστυνομικών από τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Και στις τρεις χώρες, οι ιμπεριαλιστές εμφανίζονται να κρατούν αποστάσεις, με παραινήσεις για περιορισμό της βίας και σεβασμό των δικαιωμάτων. Η παρέμβασή τους ωστόσο είναι διαρκής. Θα προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να ελέγξουν την κατάσταση, είτε ανατραπούν είτε επιβιώσουν τα σημερινά καθεστώτα - και ιδίως οι ΗΠΑ. Αυτό δυσκολεύει τα πράγματα για τα κινήματα των χωρών, που αν και δεν έχουν πέσει στην παγίδα του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, δεν έχουν ξεκάθαρα πολιτικά - και πολύ περισσότερο ταξικά - χαρακτηριστικά. Κάτι τέτοιο βέβαια δε μειώνει σε τίποτα το μεγαλείο του αγώνα τους και την παρακαταθήκη που αφήνει.

Αγγλία: Μια νέα αρχή για το εργατικό κίνημα

Το Σάββατο 26 Μαρτίου εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι πλημμύρισαν το κέντρο του Λονδίνου, διαδηλώνοντας ενάντια στο σκληρό πρόγραμμα περικοπών που έχει ανακοινωθεί από την κυβέρνηση συνασπισμού του Συντηρητικού Κόμματος και των Φιλελεύθερων. Η διαδήλωση αυτή αποτελεί μια σημαντική τομή για το αγγλικό και ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα, αποδεικνύοντας πως ο «τροχός της ιστορίας» μπορεί να γυρίσει και στις ιμπεριαλιστικές χώρες, ακόμη και σ' αυτές όπου το εργατικό κίνημα σιωπούσε για δεκαετίες έπειτα από μεγάλες ήττες και προδοσίες. Το ζήτημα για το αγγλικό κίνημα είναι να μην περιοριστεί σ' αυτήν τη διαμαρτυρία, αλλά να διαμορφώσει συνειδητά τους όρους για την απόκρουση των βάρβαρων μέτρων, την ανατροπή της κυβέρνησης συνασπισμού και την ανατροπή του σάπιου, παρηκμασμένου και αποτυχημένου αγγλικού ιμπεριαλισμού.

Το πρόγραμμα περικοπών της κυβέρνησης για την αντιμετώπιση του δημόσιου ελλείμματος αφορά στην εξοικονόμηση 81 εκατομμυρίων λιρών, από τις οποίες 7 εκατ. περικόπτονται από την πρόνοια και την κοινωνική ασφάλιση. Στο στόχαστρο βρίσκονται ακόμη και τα επιδόματα αναπηρίας και στέγασης. Επιπλέον, σχεδιάζεται η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 66 έτη. Η χρηματοδότηση των δήμων και της τοπικής αυτοδιοίκησης μειώνεται κατά 9%, του Υπουργείου Εσωτερικών κατά 25% (!) και ακολουθεί ολόκληρος ο δημόσιος τομέας.

Με τα μέτρα υπολογίζεται ότι θα απολυθούν 500.000 εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα ως το 2015. Όλα αυτά τη στιγμή που η ανεργία (επίσημη και «κρυφή»), η ελαστική εργασία και η υποαπασχόληση στη χώρα έχουν «χτυπήσει κόκκινο», η εκπαίδευση είναι ουσιαστικά ιδιωτική, οι τιμές των ενοικίων απλησίαστες στις περισσότερες περιοχές και το κόστος των μετακινήσεων με τις ιδιωτικοποιημένες συγκοινωνίες απαγορευτικό για την πλειοψηφία.

Τα παραπάνω μέτρα παρομοιάστηκαν με το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της Θάτσερ στα τέλη της δεκαετίας του 1970, το οποίο είχε αποτέλεσμα το μαζικό κλείσιμο εργοστασίων, την αύξηση της ανεργίας, τη δραστηκή περικοπή του «κοινωνικού κράτους» και την αύξηση των φόρων για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Η Θάτσερ κατόρθωσε να περάσει αυτήν την πολιτική «σπάζοντας» τα αγγλικά συνδικάτα, ειδικά μετά την γνωστή ήττα της απεργίας των ανθρακωρύχων που κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο (Μάρτιος 1984-Μάρτιος 1985). Οι ταξικοί συσχετισμοί μεταβλήθηκαν για τρεις δεκαετίες σε βάρος της εργατικής τάξης και η κοινωνία που γέννησε το σύγχρονο εργατικό κίνημα δεχόταν τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις δίχως αγώνες, χάρη και στην προδοτική πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του Εργατικού Κόμματος και της εθνικής συνμοσπονδίας TUC.

Η διαδήλωση της 26ης Μάρτη έδειξε όμως ότι υπάρχουν πολλές προϋποθέσεις για την αντιστροφή αυτής της κατάστασης. Κύριο χαρακτηριστικό της διαδή-

λωσης ήταν η μεγάλη μαζικότητα. Οι διαδηλωτές ξεπέρασαν το μισό εκατομμύριο, ενώ οι πιο συντηρητικές εκτιμήσεις κάνουν λόγο για 250.000. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη διαδήλωση που έχει πραγματοποιηθεί στη Βρετανία από το αντιπολεμικό κίνημα του 2003 ενάντια στην εισβολή στο Ιράκ, και για τη μεγαλύτερη διαδήλωση που έχει πραγματοποιηθεί ποτέ με κάλεσμα των βρετανικών συνδικάτων.

Ο χαρακτήρας της διαδήλωσης ήταν καθαρά εργατικός. Καλέστηκαν από την TUC, αλλά ουσιαστικά συμμετείχαν όλα τα συνδικάτα και δεκάδες χιλιάδες ασυνδικαλιστοί νέοι εργαζόμενοι. Ένα από τα ζητήματα που έθεσε η επιβλητική διαδήλωση ήταν το ερώτημα πώς μπορεί να συνεχιστεί ο αγώνας (η αφίσα της διαδήλωσης είχε τίτλο «πορεία για την εναλλακτική»). Τόσο βέβαια η γραφειοκρατικοποιημένη ή και ως ένα βαθμό αστικοποιημένη ηγεσία της TUC όσο και το προδοτικό και νυν νεοφιλελεύθερο Εργατικό Κόμμα δεν πρότειναν συγκεκριμένη εναλλακτική.

Ένα μεγάλο τμήμα της νεολαίας συγκρούστηκε με την αστυνομία ή προχώρησε σε καταλήψεις κτιρίων και συμβολικές ενέργειες ενάντια σε κτίρια ιδιωτικών εταιριών (ορισμένες από τις οποίες ήταν γνωστό ότι φοροδιαφύγουν). Αυτός ο ριζοσπαστισμός, που έλειπε για δεκαετίες από το αγγλικό κίνημα, είναι βεβαίως αποτέλεσμα του γενικότερου ριζοσπαστισμού της αγγλικής νεολαίας, όπως φάνηκε στις πρόσφατες μαχητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια. Οι ενέργειες αυτές μπορεί να

είχαν μειοψηφικό χαρακτήρα, αλλά αγκαλιάστηκαν από πολλούς «ειρηνικούς» διαδηλωτές, οι οποίοι δήλωναν ότι κατανοούν τη βία γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος να ακουστεί η φωνή τους!

Με την κυβέρνηση να δηλώνει πως δεν πρόκειται να αλλάξει πολιτική, σαν μόνη ρεαλιστική συνέχεια του αγώνα προβάλλει μια γενική απεργία, ή τουλάχιστον για αρχή μια απεργία σε όλο τον δημόσιο τομέα, άποψη που εκφράζεται από ορισμένους αγνώστους ανένταχτους συνδικαλιστές. Ωστόσο αυτό είναι ένα φορτίο που ούτε θέλει ούτε μπορεί να αναλάβει η ηγεσία της TUC, της οποίας η πολιτική περιορίζεται στη φθορά της κυβέρνησης συνασπισμού και στην αντικατάστασή της από μια κυβέρνηση του νεοφιλελεύθερου Εργατικού Κόμματος. Για να διοργανωθεί αυτή η απεργία και να έχει επιτυχία απαιτείται η δημιουργία μαχητικών επιτροπών βάσης στο εσωτερικό των συνδικάτων, οι οποίες θα αναλάβουν την πολιτική και πρακτική προετοιμασία της απεργίας.

Πέρα από την προοπτική μιας τέτοιας απεργίας, στη Βρετανία, όπως και στην Ελλάδα, χρειάζεται η υιοθέτηση ενός προγράμματος ρήξης με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό γύρω από τα μεταβατικά αιτήματα της διαγραφής των χρεών, της απαγόρευσης των απολύσεων, του εργατικού ελέγχου στην οικονομία, της εθνικοποίησης τραπεζών και επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο, με μαχητικούς τρόπους πάλης και με προσπάθεια για την οικοδόμηση επαναστατικών οργανώσεων.

■ Στέφανος Ι.

Η ιστορική διαδρομή της ευρωπαϊκής «ενοποίησης»

Σε αυτό το φύλλο της Ε.Π. εγκαινιάζουμε σειρά άρθρων για την στρατηγική του εργατικού κινήματος απέναντι στην ΕΕ, η οποία θα ολοκληρωθεί σε 4 φύλλα.

■ Σταύρος Σκεύος

Στην Ευρώπη εκδηλώθηκε για πρώτη φορά με σφοδρότητα η αντίφαση ανάμεσα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων αφενός και στις παραγωγικές σχέσεις της ατομικής/αστικής ιδιοκτησίας και στα στενά πλαίσια των εθνικών αστικών κρατών αφετέρου. Ο κατακερματισμός της Ευρώπης σε εθνικά κράτη (σύνορα, νομίματα, δασμοί κλπ.) ήταν ασφυκτικός για τις τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις που ξεπήδησαν από την καπιταλιστική ανάπτυξη, υποχρεώνοντας από τα τέλη του 19ου αιώνα τις κύριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία) σ' έναν άγριο ανταγωνισμό, που οδήγησε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Με τη λήξη του, η Συνθήκη των Βερσαλιών δημιούργησε ακόμα περισσότερα και μικρότερα κράτη, επιτείνοντας τον κατακερματισμό/«βαλκανοποίηση» της Ευρώπης. Κανένας όμως από τους ανταγωνισμούς των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών δεν τακτοποιήθηκε οριστικά - και ενώ αυτοί αλληλοτρώγονταν αδυνατισμένοι στα στενά ευρωπαϊκά πλαίσια, οι ΗΠΑ αναδύονταν ως οικονομικά κυρίαρχες, με μια παραγωγή πρωτοφανούς κλίμακας. Παρά λοιπόν τη μυθολογία (ευρωπαϊκή «αλληλεγγύη» κλπ.), η ιδέα μιας ενωμένης Ευρώπης δεν προέρχεται από κάποιους αστούς οραματιστές. Ήταν το εργατικό κίνημα που για πρώτη φορά συζήτησε και σε κάποιο βαθμό πρόβαλε μια τέτοια προοπτική, με τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης και το επαναστατικό κύμα του 1918-23. Κάτω από την ηγεσία του Λένιν και του Τρότσκι, η Κομμουνιστική Διεθνής θα υιοθετήσει το σύνθημα των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης, μέσα από την επαναστατική δράση της εργατικής τάξης, ως μοναδική διέξοδο από το χάος των ανταγωνισμών, το αιματοκύλισμα και την αλληλοσφαγή όπου έσερναν τους λαούς οι αστικές τάξεις.

Αυτή η προοπτική διακόπηκε βίαια από την ήττα των ευρωπαϊκών επαναστάσεων και την επικράτηση του σταλινισμού. Το σύνθημα μιας ενωμένης σοσιαλιστικής Ευρώπης εγκαταλήφθηκε και αντικαταστάθηκε από την αντιδραστική θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Ο σταλινισμός -όπως πιο μπροστά η σοσιαλδημοκρατία- όχι μόνο πρόδωσε έτσι σειρά επαναστάσεων, αλλά έβαζε ταφόπλακα στον προλεταριακό διεθνισμό, διαίρουσε το εργατικό κίνημα σε εθνικά στρατόπεδα, με αποτέλεσμα αυτό να παρουσιάζει μια τεράστια καθυστέρηση απέναντι στα σχέδια των αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Η ΕΟΚ, επιτυχίες και αντιφάσεις

Μεταπολεμικά, η «ενοποίηση» θα προχωρήσει κάτω από την καθοδήγηση των ΗΠΑ, αδιαμφισβήτητου πλέον ηγέτη του

καπιταλιστικού κόσμου. Η σωτηρία της Ευρώπης από τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» απαιτούσε μια ταχύρρυθμη ανοικοδόμηση και τον περιορισμό των αντιθέσεων των αστικών τάξεων. Αυτό έδινε διέξοδο και στο τεράστιο πλεόνασμα κεφαλαίων και εμπορευμάτων των ΗΠΑ, οι οποίες χρειάζονταν επίσης τη βοήθεια των αστικών τάξεων της Δ. Ευρώπης στον Ψυχρό Πόλεμο και στην αναχαίτιση της παγκόσμιας επανάστασης.

Η ευρωπαϊκή συνεργασία (μαζί με το άνοιγμα στα αμερικάνικα εμπορεύματα) ήταν έτσι όρος για το Σχέδιο Μάρσαλ. Το 1948 γίνεται η τελωνειακή ένωση της Μπενελούξ (Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο), ιδρύεται ο Οργανισμός Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας (αργότερα ΟΟΣΑ). Το 1951 ιδρύεται η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα.

Το 1957, με τις Συνθήκες της Ρώμης δημιουργείται η **Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ)**, με στόχο την πλήρη απελευθέρωση του εμπορίου στο εσωτερικό της.

Ήταν μια αναμφισβήτητη επιτυχία: όλα τα επόμενα χρόνια, η αύξηση του ενδοκοινοτικού εμπορίου ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι με τον υπόλοιπο κόσμο. Ωστόσο, αυτό δεν ήταν καθόλου αρκετό για τη δημιουργία μιας «ευρωπαϊκής υπερδύναμης», αν και από τα μέσα της δεκαετίας του '60 ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχασε την απόλυτη ηγεμονία του (όχι όμως και την σχετική), διατηρώντας πάντα μια συντριπτική στρατιωτική υπεροπλία. Ο λόγος ήταν οι ανταγωνισμοί Βρετανίας, Γαλλίας, Δ. Γερμανίας:

- Η **Δ. Γερμανία**, κερδισμένη στο μεταπολεμικό μακρύ κύμα ανάπτυξης, οικοδόμησε μια ισχυρότατη βιομηχανία, κερδίζοντας τεράστια μερίδια εξαγωγών. Όμως ο πολιτικός της ρόλος περιοριζόταν απ' όσα είχαν επιβάλλει οι νικητές του Β'ΠΠ, κυρίως την αποστρατιωτικοποίησή της.

- Η **Γαλλία** φιλοδοξούσε να ηγεμονεύσει πολιτικά, επειδή όμως έχανε σε ανταγωνιστικότητα κατέφευγε σ' έναν έντονο κρατισμό, που αρνιόταν να εκχωρήσει προς όφελος υπερεθνικών δομών.

- Η **Βρετανία** (που επίσης η βιομηχανία της σταδιακά έφθινε) ήθελε την «ενοποίηση» απλά ως μια ζώνη ελεύθερων συναλλαγών, φοβούμενη ότι ένας σταθερός άξονας Γαλλίας-Γερμανίας θα την υπονόμειε κείρια. Σ' αυτό οφείλεται η «ειδική

σχέση» της με τις ΗΠΑ (και γενικότερα η στάση του λεγόμενου «αγγλοσαξονικού μπλοκ» μέσα στην Ευρώπη). Γι' αυτό μπήκε στην ΕΟΚ μόλις το 1973, ενώ αργότερα θα μείνει έξω από το ευρώ. Προμηθευόμενη γεωργικά προϊόντα από την Κοινοπολιτεία, εναντιωνόταν στη γεωργική πολιτική της ΕΟΚ, ενώ γαντζωνόταν από τα πλεονεκτήματα του παγκόσμιας εμβέλειας χρηματοπιστωτικού της τομέα (Σίτι).

Οι διαρκείς αντιπαραθέσεις έριξαν την «ευρωπαϊκή ιδέα» σε λήθαργο. Τα όρια της ΕΟΚ φάνηκαν ιδιαίτερα με τις απαρχές του μακρού κύματος κάμψης τη δεκαετία του '70. Όταν οι ΗΠΑ άρχισαν να χρησιμοποιούν το δολάριο για να εξαγουν την κρίση στους ανταγωνιστές τους, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν είχαν ανάλογα εργαλεία (κοινό νόμισμα,

ενιαία εξουσία) για ν' αντιδράσουν. Η δημιουργία του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος το 1978 ήταν το πιο σημαντικό μέχρι τότε βήμα για μια νομισματική ενοποίηση, που όμως θα αργούσε πολύ ακόμα.

Η βασική αντίφαση παρέμενε. Το απρόσκοπτο ενδοκοινοτικό εμπόριο ήταν όρος εκ των ουκ άνευ για τους ευρωπαίους καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές. Χωρίς αυτό, χωρίς τη συνεργασία τους, κινδύνευαν να καταποντιστούν από τους αμερικάνους ανταγωνιστές τους. Όμως οι ανταγωνισμοί τους δεν επέτρεψαν τη δημιουργία μιας «πανευρωπαϊκής μπουρζουαζίας», μέσα από τη διεθνή «όσμωση» κεφαλαίων και καπιταλιστικών ομάδων και τη δημιουργία κοινών ευρωπαϊκών πολυεθνικών - και έτσι **τη συγκρότηση ενός πραγματικού ευρωπαϊκού κράτους**, που θα υπεράσπιζε αυτά τα συμφέροντα (κοινό νόμισμα, κεντρική εξουσία, στρατός).

Κανείς από τους κύριους ιμπεριαλιστές δεν ήταν διατεθειμένος να εκχωρήσει το δοκιμασμένο «εργαλείο» του δικού του αστικού κράτους για χάρη των ασαφών πλεονεκτημάτων της «ενοποίησης». Υπήρχε επίσης το πρόβλημα ενός σχετικού αποσυντονισμού του οικονομικού κύκλου ανάμεσα στις ευρωπαϊκές οικονομίες, όπως και η συχνά ανταγωνιστική δομή της συσσώρευσης του κεφαλαίου ανάμεσά τους (πχ. γερμανικές επιχειρήσεις που ανταγωνίζονται αντίστοιχες γαλλικές ή ιταλικές).

Μάαστριχτ, ΟΝΕ, Λισαβόνα, Ευρωσύνταγμα

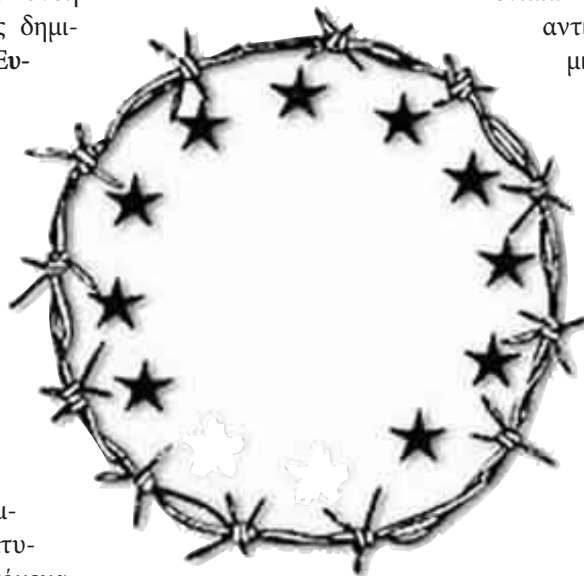
Η ευρωπαϊκή «ενοποίηση» πήρε νέα δυναμική από τα μέσα της δεκαετίας του '80, όταν οι ήττες και η υποχώρηση του εργατικού κινήματος επέτρεψαν στους ευρωπαίους καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές να περάσουν σε μια ολομέτωπη επίθεση, αλλά και αυξημένα περιθώρια ελιγμών στον εσωτερικό τους ανταγωνισμό.

Το 1986 υιοθετείται η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη, για την εξάλειψη όλων των μη δασμολογικών εμποδίων, τη δημιουργία μιας κοινής αγοράς μέχρι το τέλος του 1992, την ελεύθερη προσφορά υπηρεσιών εκτός εθνικών συνόρων, την απορρύθμιση των εθνικών τραπεζικών συστημάτων. Η Πράξη σηματοδοτεί την **στροφή της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας στο νεοφιλελευθερισμό**, μάλιστα υιοθετείται σχεδόν ταυτόχρονα με το τσάκισμα της απεργίας των ανθρακωρύχων στην Βρετανία το 1984-85.

Το 1992 υπογράφεται η **Συνθήκη του Μάαστριχτ**, που μπαίνει σε εφαρμογή το 1993, ξεκινώντας τη διαδικασία της νομισματικής ενοποίησης με τα περίφημα κριτήρια του Συμφώνου Σταθερότητας (πληθωρισμός +/- 1,5 μονάδα από τον μέσο κοινοτικό, έλλειμμα κάτω από το 3% και χρέος κάτω από το 60% του ΑΕΠ). Είναι η **πρώτη γενικευμένη επίθεση της μπουρζουαζίας σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη-μέλη με βάση ένα κοινό πρόγραμμα** (καθήλωση-μείωση μισθών και βιοτικού επιπέδου, επίθεση σε κοινωνική ασφάλιση, παιδεία, υγεία κλπ.). Τα αποτελέσματα ήταν οδυνηρά για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Έγιναν μεγάλες ιδιωτικοποιήσεις, η ανεργία αυξήθηκε κατακόρυφα, άνοιξε ο δρόμος στην ελαστική απασχόληση. Ήταν ένα τεράστιο επίτευγμα των ευρωπαίων καπιταλιστών, που σε κάθε αγώνα και διεκδίκηση όρθωναν πλέον το «τείχος» αποφάσεων όλων των κυβερνήσεων και της γραφειοκρατίας των Βρυξελλών.

Το 1999 ολοκληρώθηκε η **Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ)**. Το κοινό νόμισμα ήταν ένα καθοριστικό βήμα και ο άξονας Γερμανίας-Γαλλίας φαινόταν ότι έβαζε πλέον πλώρη να οικοδομήσει μια ευρωπαϊκή ιμπεριαλιστική υπερδύναμη. Δημιουργείται η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, ανεξάρτητη από τις κυβερνήσεις (και από κάθε έλεγχο ή επιρροή των λαών), ως κεντρικό όργανο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της στρατηγικής των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Ακολούθησε η **Στρατηγική της Λισαβόνας (2000)**, για να γίνει η ευρωπαϊκή οικονομία «η πιο ανταγωνιστική του κόσμου» μέσα σε μια δεκαετία, ανοίγοντας μια λυσσασμένη επίθεση στους εργαζόμενους (ιδιωτικοποιήσεις, γενίκευση της ελαστικής απασχόλησης, άγρια χτυπήματα στην κοινωνική ασφάλιση).

> Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Η μαύρη επέτειος της 21ης Απριλίου

■ Μαρία Χριστοφή

Ηχούντα των συνταγματαρχών, όπως και όλες οι αστικές δικτατορίες, δείχνει τα μέσα όπου αδίστακτα καταφεύγει ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός, όταν δεν μπορούν πλέον να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας αλλά μόνο μέσα από ένα «ισχυρό κράτος».

Δείχνει ακόμα που μπορεί να οδηγήσει η κάμψη και απογοήτευση του εργατικού κινήματος, όταν έχει μια ηγεσία ανίκανη ή που έχει προδώσει τον στόχο της επανάστασης.

Στη μεταπολεμική Ελλάδα, παρόλη τη μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας, τα μεγάλα έργα υποδομής κλπ. το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της πλειοψηφίας της κοινωνίας παρέμενε πολύ χαμηλό. Η ελληνική αστική τάξη στηρίζεται στην υπερεκμετάλλευση των εργατών. Το μετεμφυλιακό καθεστώς εξαναγκάζει κόμματα, οργανώσεις και αγωνιστές στην παρανομία, τη φυλακή και την εξορία, στην κοινωνική απομόνωση με τα πιστοποιητικά «κοινωνικών φρονημάτων». Το πολιτικό καθεστώς είναι ασταθές και δεν λείπουν οι συνεχείς επεμβάσεις των ανακτόρων και του στρατού.

Παρόλα αυτά υπάρχει μια διστακτική άνοδος των αγώνων, με μικρές, μεμονωμένες απεργίες και διαδηλώσεις, που με την πάροδο των χρόνων μεγαλώνουν και πολλαπλασιάζονται. Αυτό εκφράζεται και στις εκλογές του 1958, όπου

η ΕΔΑ, το μόνο νόμιμο αριστερό κόμμα, έρχεται δεύτερη με 25%. Στην ηγεσία της βρίσκεται το ΚΚΕ, που με το σύνθημα της «Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής» συνεχίζει στην προδοτική γραμμή της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και της μεταρρύθμισης μέσα από το κοινοβούλιο. Έτσι η ΕΔΑ στήριξε την Ένωση Κέντρου, η οποία με τη δημαγωγία της κατάφερε να συσπειρώσει τις λαϊκές μάζες και να σχηματίσει κυβέρνηση με τον Γεώργιο Παπανδρέου το 1963.

Ήταν μια περίοδος ανάπτυξης των αγώνων και διεκδικήσεων του εργατικού κινήματος, που η κεντρώα κυβέρνηση δεν μπορούσε να ενσωματώσει. Το 1965, ο εξαναγκασμός του Παπανδρέου σε παραίτηση από τον βασιλιά, εξαιτίας των εσωτερικών ανταγωνισμών της αστικής τάξης, αλλά κυρίως οι κοινοβουλευτικές, ρεφορμιστικές αυταπάτες που καλλιεργούσε η ΕΔΑ, δεν επέτρεψαν στις μάζες να έρθουν σε πλήρη σύγκρουση με την Ένωση Κέντρου.

Με την παραίτηση Παπανδρέου ξεσπούν τα Ιουλιανά, με μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και ραγδαία άνοδο του εργατικού κινήματος, που ενώνεται με τους αγρότες, διανοούμενους και φοιτητές. Οι διαμαρτυρίες κράτησαν εβδομήντα μέρες, αλλά ήταν αυθόρμητες και χωρίς προσανατολισμό. Η ΕΔΑ προσπάθησε με κάθε τρόπο να περιορίσει το κίνημα είτε στα πολιτικά του αιτήματα είτε στο συγκροσιακό του χαρακτήρα. Από την άλλη, οι αστοί ήταν ανίκανοι να

σχηματίσουν κυβέρνηση που να μπορεί να εκφράσει ή να ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν ταχύτατα την άλλη. Η εξουσία σερνόταν στον δρόμο αλλά δεν υπήρχε κανείς προετοιμασμένος να την πάρει. Είναι χαρακτηριστικό της ρεφορμιστικής τύφλας της ΕΔΑ ότι ακόμα και λίγα λεπτά πριν το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου, αυτή προετοιμαζόταν για τις επερχόμενες εκλογές.

Έτσι, το πραξικόπημα έρχεται την κατάλληλη στιγμή, δηλαδή για να προλάβει το εργατικό κίνημα πριν αυτό κατορθώσει να αλλάξει ηγεσία (δηλαδή πριν πραγματοποιηθεί μια σημαντική ανασύνθεσή του), έτσι ώστε να επιβάλλει τη δική του επαναστατική λύση.

Στην ίδια μεταπολεμική περίοδο, ο διεθνής ιμπεριαλισμός αντιμετωπίζει την άνοδο και τις νίκες της αποικιακής επανάστασης (Βιετνάμ, Κούβα, Αίγυπτος, Αλγερία κλπ.). Μια δικτατορία στην Ελλάδα ήταν απαραίτητο προγεφύρωμα ενάντια στην αράβικη επανάσταση, για να διατηρηθεί ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής και να δοθεί λύση στο κυπριακό ζήτημα σύμφωνα με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών - και βέβαια για την αντιπαράθεση με τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Έτσι φτάσαμε στη δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, που είχε ως συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος, το άγριο χτύπημα των εργατικών οργανώσεων και συνδικάτων. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, λεηλατήθηκαν

τα ασφαλιστικά ταμεία. Ταυτόχρονα, το μετεμφυλιακό αντικομμουνιστικό καθεστώς που είχε αρχίσει να υποχωρεί, επανήρθε εξίσου δριμύ (εξορίες, φυλακίσεις, βασανιστήρια).

Οι συνθήκες που οδήγησαν στη δικτατορία δεν απέχουν πολύ από τις σημερινές. Οι διεθνείς συνθήκες αρχίζουν να μοιάζουν μ' αυτές της δεκαετίας του '60, με τις αράβικες επαναστάσεις να θέτουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Ταυτόχρονα, ιμπεριαλιστές και αστική τάξη προσπαθούν να φορτώσουν την τεράστια κρίση του συστήματος στους εργαζόμενους και γι' αυτό χρειάζονται ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης», ουσιαστικά την κατάργηση των συνδικαλιστικών, πολιτικών και δημοκρατικών ελευθεριών. Η αντιμετώπιση αυτού του κινδύνου απαιτεί το εργατικό κίνημα να ξεπεράσει γρήγορα τις αδυναμίες του, τις διαλυτικές πολιτικές των ρεφορμιστών και να ετοιμαστεί για να επιβάλλει τη δική του λύση, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Η ιστορική διαδρομή της ευρωπαϊκής ενοποίησης

< Συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Η πορεία της ΕΕ δείχνει ολοκάθαρα την αντιδραστική καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική φύση της. Όχι μόνο δεν είναι μια ουδέτερη διαδικασία, όχι μόνο είναι ψέματα τα περί «κοινωνικής και δημοκρατικής Ευρώπης», αλλά η οικοδόμηση και «ολοκλήρωση» της ΕΕ γίνεται μόνο πάνω στα κόκαλα των εργαζομένων και των λαών, για να επιβιώσουν οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά στον διεθνή ανταγωνισμό οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές.

Μπροστά στην κρίση

Η εισαγωγή του ευρώ ήταν αναμφισβήτητη επιτυχία του γαλλο-γερμανικού άξονα, όμως δύσκολα θα έλεγε κανείς ότι Μάαστριχτ, ΟΝΕ και «Λισαβόνα» ολοκλήρωσαν τους στόχους τους. Ο κοινός ευρωπαϊκός προϋπολογισμός παρέμεινε σχετικά μικρός, μη μπορώντας να αποτελέσει βάση για μια ενιαία πολιτική. Μετά την 11^η Σεπτέμβρη 2001, η όξυνση των παγκόσμιων ανταγωνισμών και η απότομη καθοδική πορεία της παγκόσμιας οικονομίας δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν χωρίς ισχυρά πολιτικοστρατιωτικά εργαλεία. Η ΕΕ πετσόκοβε διαρκώς τις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις, οικοδομούσε όλο και πιο σκοτεινούς μηχανισμούς καταστολής (ηλεκτρονικό φακέλωμα, ευρωαστυνομία κλπ. - είχε προηγηθεί η συνθήκη Σένγκεν), αλλά είχε μεγάλη δυστοκία να συγκροτήσει μια ενιαία υπεράσπιση των ευρωπαϊκών συμφερόντων στην παγκόσμια σκηνή. Τα όρια είχαν διαγραφεί ήδη από την απόφαση της Βρετανίας να μείνει εκτός ευρώ, δείχνοντας ότι δεν θα έριχνε το βάρος της υπέρ ενός κοινού ευρωπαϊκού πολιτικοστρατιωτικού πυλώνα.

Τα διακυβερνητικά παζάρια για τη Συνθήκη της Νίκαιας (2000), που επικύρωσε τη διεύρυνση της ΕΕ, έδειξαν ότι η «ενοποίηση» παρέμενε μια αρένα εθνικών συμφερόντων και συμβιβασμών. Αυτό έγινε ακόμα πιο καθαρό με τον πόλεμο στο Ιράκ (2003): Γαλλία και Γερμανία δεν συμμετείχαν, ενώ Βρετανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες συντάχθηκαν με τη «συμμαχία των προθύμων» των ΗΠΑ. Η ΕΕ ως σύνολο αποδεικνυόταν ένας γεωπολιτικός νάνος στις γιγάντιες διεθνείς συγκρούσεις.

Η προσπάθεια για ένα «μεγάλο άλμα προς τα εμπρός» με την εισαγωγή του **Ευρωσυντάγματος** τσακίστηκε από το ΟΧΙ στα δημοψηφίσματα της Ολλανδίας και της Γαλλίας το 2005. Ήταν μια **στρατηγική ήττα** των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που έφερε σοβαρές καθυστερήσεις στην επίθεση της «Λισαβόνας», έθαψε για αρκετά χρόνια τα φιλόδοξα σχέδια για μια «ευρωπαϊκή υπερδύναμη», υπενθυμίζοντάς τους πως είχαν πια απέναντί τους μια νέα άνοδο των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, πως η ιστορική πίστωση που πήραν με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» είχε αρχίσει να εξαντλείται.

Στο επόμενο φύλλο: η σημερινή κρίση της ΕΕ και ο ελληνικός καπιταλισμός.

Ιάκωβος Καμπανέλλης (1922-2011)

Ο Καμπανέλλης ήταν ένας από τους σημαντικότερους και τελευταίους δημιουργούς της μεταπολεμικής γενιάς, ένα κεφάλαιο της ιστορίας του νεοελληνικού θεάτρου. Έζησε μια εξαιρετικά ταραχώδη και βασανισμένη ζωή.

Γεννήθηκε στη Νάξο και το 1934 η οικογένειά του, λόγω οικονομικών προβλημάτων, έρχεται στην Αθήνα και εγκαθίσταται στη Νίκαια. Λόγω της φτώχειας, εργάζεται την ημέρα και σπουδάζει σε νυχτερινή τεχνική σχολή. Στην Κατοχή, εντάχθηκε στην Αντίσταση. Συλλαμβάνεται στα 1943 και οδηγείται στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Ματχάουζεν, απ' όπου απελευθερώθηκε τον Μάιο του 1945. Την εμπειρία αυτή θα την αποτυπώσει (1966) στο βιβλίο-μαρτυρία με τίτλο το όνομα του στρατοπέδου και που θα μελοποιήσει ο Μ. Θεοδωράκης.

Η γνωριμία του με τον Κάρολο Κουν θα τον στρέψει προς το θέατρο. Το θεατρικό έργο που τον καθιέρωσε είναι η περίφημη **Αυλή των Θαυμάτων**, που ανέβασε ο Κουν (1957-58) και που δικαίως του προσέδωσε τον τίτλο του «πατριάρχη» του ελλ. θεάτρου. Μέχρι τη Δικτατορία, ο Καμπανέλλης θα δώσει μερικά από τα σημαντικότερα έργα του όπως την **Ηλικία της νύχτας** ή το **Παραμύθι χωρίς όνομα**.

Προς το τέλος της Δικτατορίας, ο θίασος Καρέζη-Καζάκου ανεβάσει το έργο του το **Μεγάλο μας Τσίρκο**, μια παράσταση υπόγεια καταγγελία της χούντας, που παρακολούθησε πλήθος κόσμου και χαφιέδων της ασφάλειας. Μετά τη μεταπολίτευση, ο Καμπανέλλης θα συνεχίσει τη δημιουργική του πορεία, με έργα που περισσότερο σχετίζονται με την αρχαία τραγωδία.

Έγραψε τα σενάρια για μερικές από τις σημαντικότερες ταινίες του «παλαιού» ελληνικού αλλά και του παγκόσμιου κινηματογράφου, όπως την **Στέλλα** (Κακογιάννης), τον **Δράκο** (Κούνδουρος), την **Έβδομη μέρα της δημιουργίας**, ενώ μαζί με τον αδελφό του Γιώργο σκηνοθέτησε την σπονδυλωτή ταινία **Το κανόνι και τ' αηδόνι**.

Ασχολήθηκε επίσης με τη δημοσιογραφία: Ελευθερία (1963-65), Ανένδοτος (1965-66) και από το 1975 στα Νέα. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες, ενώ υπήρξε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Ο Ι. Καμπανέλλης ήταν αυτοδίδακτος!

Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι από το 1991 έως σήμερα

■ Κώστας Δικαίος

- **ΓΕΝΑΡΗΣ 1991, ΙΡΑΚ:** Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι Νατοϊκοί σύμμαχοί τους υπό την κάλυψη του ΟΗΕ εξαπολύουν την περίφημη «Καταιγίδα της Ερήμου» με πρόσχημα την «απελευθέρωση» του Κουβέιτ. Επεμβάσεις υπήρχαν και πριν το 1991 αλλά στο Ιράκ, στον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου, έχουμε αλλαγή δεδομένων και εγκαινιάζεται μια σειρά περιφερειακών πολέμων που στόχο έχουν την **επιβολή της ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ σε ολόκληρο τον πλανήτη.**

Η υποχώρηση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων και οι ιμπεριαλιστικές φιλολογίες για το «τέλος της ιστορίας» και τον «θρίαμβο του καπιταλισμού» διαμόρφωσαν τις κατάλληλες συνθήκες για να περάσει ο ιμπεριαλισμός στην επίθεση. Ταυτόχρονα όμως η παγκόσμια οικονομική κρίση, η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η προσπάθεια των διάφορων ιμπεριαλισμών να εκμεταλλευτούν τις αγορές των χωρών της ανατολικής Ευρώπης και να συμμετάσχουν στο πλιάτσικο από τη διάλυση της ΕΣΣΔ και βέβαια η κρίση των ιδίων των ΗΠΑ και το χάσιμο της παγκόσμιας κυριαρχίας τους, διαμόρφωσαν το πλαίσιο της ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Ο Σαντάμ Χουσεΐν, δικτάτορας του Ιράκ, με μια τυχοδιωκτική ενέργεια καταλαμβάνει το Κουβέιτ και τα αμερικανικών συμφερόντων πετρέλαιά του, ουσιαστικά εκφράζοντας μια τάση αναδιανομής του παγκόσμιου πλούτου προς όφελος των χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου, οι οποίες καταληστεύονται από τους ιμπεριαλιστές μέσω των χαμηλών τιμών των πρώτων υλών που εξαγωγή. Η απάντηση των ιμπεριαλιστών είναι αστραπιαία και δεν απευθύνεται μόνο στο Ιράκ και τον Σαντάμ, αλλά σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Η Καταιγίδα της Ερήμου σημαίνει ότι ο έλεγχος των πρώτων υλών θα περάσει στα χέρια των ιμπεριαλιστών, ότι η κρίση θα φορτωθεί στις πλάτες των φτωχών χωρών, ότι όλοι οι λαοί του πλανήτη θα υποχρεωθούν να δεχθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ότι οι γεωπολιτικές ανακατατά-

ξεις στην Αν. Ευρώπη και την ΕΣΣΔ θα πρέπει να προσαρμοστούν στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα ακόμα και με πόλεμο, και τέλος ότι όποιος λαός αντιστέκεται θα καταστέλλεται βίαια! Οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις για τον έλεγχο των πετρελαίων και η αδυναμία των ιμπεριαλιστών να μπουν σ' έναν μακροχρόνιο πόλεμο σταματούν προς το παρόν τα αμερικανικά τανκς έξω από την Βασόρα.

Η Ελλάδα συμμετέχει στον πόλεμο με πλοία και πλήθος διευκολύνσεων και επικαλείται τη «διεθνή νομιμότητα», το κέρδιμα πόντων απέναντι στην Τουρκία, το Κυπριακό και άλλα ανταλλάγματα που ποτέ δεν πραγματοποιήθηκαν!

- **Δεκέμβρης 1991:** Η ΕΟΚ αποφασίζει επίσημα τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας. Ήδη Γερμανοί μισθοφόροι δρουν στην Κροατία, επισιμοποιώντας τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στα Βαλκάνια.

- **Οκτώβρης 1992, Σομαλία:** Οι ΗΠΑ και οι Νατοϊκοί σύμμαχοί τους επεμβαίνουν στη Σομαλία για «ανθρωπιστική» βοήθεια λόγω εμφυλίου πολέμου. Η επέμβαση καταλήγει σε ήττα των ιμπεριαλιστών! Η Ελλάδα στέλνει για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο της Κορέας ελληνικά στρατεύματα εκτός συνόρων (Φλεβάρης 1993-Φλεβάρης 1994) που αποτελούνται από 110 στρατιωτικούς, ενώ ένας μόνιμος λοχίας 22 χρόνων σκοτώθηκε.

- **Απρίλης 1994, Βοσνία:** Το ΝΑΤΟ βομβαρδίζει τους Σερβοβόσνιους, με στόχο να επιβληθεί η ιμπεριαλιστική πολιτική στην περιοχή.

- **ΜΑΡΤΗΣ 1999, ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ:** Αρχίζει η επίθεση ενάντια στη Σερβία με πρόσχημα να προστατευθούν οι Αλβανοί του Κοσόβου από την εθνική εκκαθάριση που επιβάλλουν οι Σέρβοι στην περιοχή. Ο πόλεμος αυτός αποτελεί τμήμα της ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, αλλά εγκαινιάζει και καινούργια χαρακτηριστικά. Πρώτον, αφορά τον έλεγχο των Βαλκανίων, με στόχο τον έλεγχο των οδικών, σιδηροδρομικών και τηλεπικοινωνιακών αξόνων της Κ. Ασίας και των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου στον Καύκασο και την Κασπία Θάλασσα. Αφορά όμως και τον περιορισμό της Ρωσίας (της μόνης δύναμης, λόγω του πυρηνικού της οπλοστασίου, που μπορεί να πλήξει θανάσιμα τις ΗΠΑ) σ' ένα «γεωπολιτικό καταυλισμό» ή ακόμα και το διαμελισμό της για τον έλεγχο της Ευρασίας, της «καρδιάς του κόσμου!» Δεύτερον, έδειξε ότι ο Πόλεμος του Κόλπου δεν ήταν μια παρένθεση, μια εξαίρεση στους κανόνες, ένα υπόλοιπο της προηγούμενης εποχής που οφειλόταν στον τρελό δικτάτορα Σαντάμ. Καθώς η πολιτική του νεοφιλελευθερισμού και της λεγόμενης Παγκοσμιοποίησης συναντά όλο και μεγαλύτερα εμπόδια για να επιβληθεί, είτε στο επίπεδο των μαζών είτε στο επίπεδο των χωρών, οι ιμπεριαλιστές είναι υποχρεωμένοι να καταφεύγουν στη βαρβαρότητα του πολέμου για να επιβάλουν τα σχέ-

διά τους. Η επίθεση στη Γιουγκοσλαβία αποτελεί την αρχή μιας περιόδου πολέμων αλλά και αντιστάσεων.

Τρίτον, σε αυτό τον πόλεμο εγκαινιάστηκε το **ΝΕΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΝΑΤΟ.** Ένα μήνα μετά την έναρξη των βομβαρδισμών, στους εορτασμούς για τα 50 χρόνια του ΝΑΤΟ, τα κράτη-μέλη συνυπογράψανε τη «Νέα Στρατηγική Αντίληψη» της Ατλαντικής Συμμαχίας. Ουσιαστικά αποτελεί την ιδεολογική δικαιολόγηση της νέας παγκόσμιας στρατηγικής επεμβάσεων όλων των μορφών (εκβιασμοί, οικονομικές κυρώσεις, εμπάργκο, στρατιωτικές επεμβάσεις, καταστολή εξεγέρσεων κλπ) για την επέκταση της οικονομίας της αγοράς και την Παγκοσμιοποίηση. Ξεκαθαρίζει ότι το ΝΑΤΟ δεν θα ζητάει την νομιμοποίηση των ενεργειών του από τον ΟΗΕ, επεκτείνει τα όρια επέμβασης του ΝΑΤΟ (Βαλκάνια, Ρωσία, Καύκασος, Μ. Ανατολή κλπ), εγκαινιάζει τη λεγόμενη «προληπτική πολιτική» ενάντια στη «διασπορά όπλων μαζικής καταστροφής» και δικαιολογεί επεμβάσεις σε περίπτωση «οικονομικών υφέσεων», «κατάρρευσης της πολιτικής τάξης», «ανεπαρκών ή αποτυχημένων μεταρρυθμίσεων», στοχοποιώντας ουσιαστικά χώρες όπως η Ινδία, το Πακιστάν, η Κίνα, η Ρωσία κλπ, στο όνομα της υπεράσπισης των δυτικών αξιών, του δυτικού τρόπου ζωής και πολιτισμού! Με λίγα λόγια προετοιμάζει το έδαφος για νέους πολέμους ενάντια στις αναπτυσσόμενες χώρες αλλά και εξεγερμένους λαούς προσπαθώντας να εξασφαλίσει την κυριαρχία των ιμπεριαλιστών.

- **ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2001, ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ:** Μετά τα χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου, οι αμερικάνοι και οι σύμμαχοί τους στο ΝΑΤΟ βομβαρδίζουν το Αφγανιστάν με πρόσχημα τη σύλληψη του Μπιν Λάντεν. Είναι ο πρώτος «αντιτρομοκρατικός πόλεμος» των ιμπεριαλιστών. Οι Ταλιμπάν διώχνονται από την εξουσία, αναλαμβάνει κυβέρνηση μαριονέτα των ιμπεριαλιστών, η χώρα διαλύεται και από τότε τελεί υπό Νατοϊκή κατοχή. Χιλιάδες νεκροί και αμέτρητοι πρόσφυγες για να ικανοποιηθεί ο στόχος των ιμπεριαλιστών που δεν είναι άλλος από τον έλεγχο της Κ. Ασίας, την απόκτηση βάσεων στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας (Ουζμπεκιστάν κλπ), την περικύκλωση του Ιράν, την απειλή κατά Ινδίας, Κίνας και όλου του πλανήτη σ' απάντηση των ταπεινωτικών χτυπημάτων στις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα όμως αρχίζει η νέα προσπάθεια των ΗΠΑ με τον Μπους και τα γεράκια του, για την αποκατάσταση της παγκόσμιας κυριαρχίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με τη χρήση των όπλων.

- **ΜΑΡΤΗΣ 2003, ΙΡΑΚ:** Ξεκινά η εισβολή των αμερικάνων και των «προθύμων» συμμάχων τους στο Ιράκ με πρόσχημα την ανατροπή του καθεστώτος Σαντάμ και την καταστροφή των όπλων μαζικής καταστροφής, που υποτίθεται ότι διέθετε και τα οποία ποτέ δεν βρέθηκαν. Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ αποκτά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σ' αυτόν τον τρίτο μεγάλο περιφερειακό πόλεμο της περιόδου. Πρώτον, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μαζί με την Αγγλία επιχειρεί να δι-

εξάγει τον πόλεμο μόνος του, χωρίς το ΝΑΤΟ και τον ΟΗΕ, κάνοντας σαφές ανά τον πλανήτη ότι θα χρησιμοποιήσει την στρατιωτική του υπεροπλία προκειμένου να ξανακερδίσει την οικονομική κυριαρχία την οποία έχει χάσει εδώ και καιρό. Έτσι εντείνει τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στρέφεται ανοιχτά ενάντια σε όλες τις χώρες που αμφισβητούν την οικονομική κυριαρχία των ΗΠΑ, λέγοντας «... Όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας...»!

Δεύτερον, ο Μπους οριοθετεί τον **ΑΞΟΝΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ** στοχοποιώντας άμεσα μετά το Ιράκ, το Ιράν, τη Β. Κορέα και τη Λιβύη. Πρόκειται για μια ευθεία απειλή ενάντια σε ΕΕ και Ρωσία, αφού διεκδικεί τον απόλυτο έλεγχο των ενεργειακών πηγών της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας, αλλά και ενάντια στην αλματώδη αναπτυσσόμενη Κίνα, αφού ετοιμάζεται να βάλει πόδι στη Β. Κορέα.

Τρίτον, επιχειρεί να απαντήσει στο διογκούμενο κίνημα **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ**, το οποίο εξαπλώνεται σ' όλες τις χώρες εξαιτίας της αποτυχίας του νεοφιλελευθερισμού. Ο κόσμος ίσως να βρέθηκε ένα βήμα πριν από μια νέα παγκόσμια σύρραξη, αλλά ο συσχετισμός δύναμης ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα (οικονομική αδυναμία και υποβάθμιση των ΗΠΑ), η ισχυροποίηση των ανερχόμενων καπιταλισμών οικονομικά σε τέτοιο βαθμό που να απειλούν την οικονομία των ΗΠΑ (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία), το εντυπωσιακό αντιπολεμικό κίνημα σε ολόκληρο τον πλανήτη και βέβαια η ηρωική αντίσταση των λαών του Ιράκ και του Αφγανιστάν οδήγησαν σε τέλμα τα σχέδια των ΗΠΑ. Σήμερα, Ιράκ και Αφγανιστάν τείνουν να μετατραπούν σε νέα Βιετνάμ, ενώ οι επεμβάσεις σε Ιράν και Β. Κορέα έχουν αναβληθεί!

Ωστόσο, οι αιτίες που οδηγούν το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα στον πόλεμο όχι μόνο δεν έχουν εκλείψει, αλλά έχουν ενταθεί ακόμα περισσότερο (οικονομική κρίση, αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού, ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, εξεγέρσεις λαών, αντιστάσεις χωρών). Οι αποτυχίες των ΗΠΑ στους τελευταίους πολέμους, σε σχέση με τις πρώτες επιτυχίες (πρώτος Πόλεμος του Κόλπου, Γιουγκοσλαβία) δείχνουν την αδυναμία των ιμπεριαλιστών να κυριαρχήσουν στους λαούς, αλλά δεν αποκλείουν νέα αματωκίλια σε ολόκληρο τον πλανήτη. Όλα εξαρτώνται από τη δράση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ελλάδα του ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ έχει συμμετάσχει στις διάφορες «ειρηνευτικές αποστολές» από το 1991 μέχρι σήμερα με πάνω από 25.000 στρατιώτες (στην Κορέα πήγαν μόνο 10.000!). Ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, έχουν εγκατασταθεί διάφορες μονάδες (Βοσνία, Αλβανία, Κόσσοβο, Μακεδονία) και στο Αφγανιστάν ουσιαστικά συμμετέχουν στο στρατό κατοχής. Από κοντά και οι διάφορες Νατοϊκές επιχειρήσεις στη Μεσόγειο, την Αραβική Θάλασσα και τον Περσικό Κόλπο, καθώς και διάσπαρτοι παρατηρητές (Γεωργία, Ερυθραία-Αιθιοπία, Σουδάν, Λίβανος, Ναγκόρνο-Καραμπάχ).

